

บทความวิจัย

เรื่อง ความสำคัญของฉาก “ร้านกาแฟ” กับการประกอบสร้างเรื่อง “เพียงชั่วเวลากาแฟยังอุ่น”

โดย

นางสาวภารดี เขียมเย็น

รหัสนักศึกษา 05600770

บทความวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต

สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2563

ลิขสิทธิ์ของคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

บทความวิจัย

เรื่อง ความสำคัญของฉาก “ร้านกาแฟ” กับการประกอบสร้างเรื่อง “เพียงชั่วเวลากาแฟยังอุ่น”

โดย

นางสาวภารดี เอี่ยมเย็น

รหัสนักศึกษา 05600770

บทความวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต

สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2563

ลิขสิทธิ์ของคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ชื่อบทความวิจัย	ความสำคัญของฉาก “ร้านกาแฟ” กับการประกอบสร้างเรื่อง “เพียงชั่วเวลากาแฟยังอุ่น”
ผู้เขียน	นางสาวภารดี เอี่ยมเย็น
อาจารย์ที่ปรึกษาบทความวิจัย	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ปัทมา ทิมประเสริฐกุล
สาขาวิชา	เอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์
ปีการศึกษา	2563

บทคัดย่อ

บทความวิจัยเรื่อง ความสำคัญของฉาก “ร้านกาแฟ” กับการประกอบสร้างเรื่อง “เพียงชั่วเวลากาแฟยังอุ่น” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาฉากและบรรยากาศของวรรณกรรมเรื่องเพียงชั่วเวลากาแฟยังอุ่น และศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างฉากและบรรยากาศกับโครงเรื่องที่ปรากฏในวรรณกรรมเรื่องเพียงชั่วเวลากาแฟยังอุ่น

ผลการศึกษาพบว่า วรรณกรรมเรื่อง เพียงชั่วเวลากาแฟยังอุ่น มีฉากร้านกาแฟเป็นจุดเชื่อมโยงเรื่องราวทั้ง 4 เรื่อง โดยผู้เขียนได้บรรยายฉากร้านกาแฟไว้ 3 ลักษณะ คือ ฉากสถานที่ ได้แก่ โครงสร้างและการตกแต่งฉาก และตัวละครประกอบฉาก ฉากเกี่ยวกับเวลา ได้แก่ การบรรยายนาฬิกา และการกำหนดฤดูกาล ลักษณะสุดท้ายคือ บรรยากาศของฉาก ทั้งนี้ฉากและบรรยากาศยังมีความสัมพันธ์กับตัวละคร กล่าวคือ ผู้เขียนได้มีการบรรยายอารมณ์ และความรู้สึกของตัวละครผ่านการบรรยายโครงสร้างหรือเฟอร์นิเจอร์ภายในร้านกาแฟ เป็นต้น นอกจากนี้ ฉากและบรรยากาศที่ปรากฏในวรรณกรรมเรื่องนี้ยังสอดคล้องกับการลำดับเหตุการณ์ของโครงเรื่องตั้งแต่การเปิดเรื่อง ปัญหาเริ่มปรากฏ การพัฒนาเรื่อง การที่ปัญหาได้รับการแก้ไข การคลี่คลายปัญหา จนกระทั่งจุดจบของปัญหา ซึ่งส่งผลให้เห็นถึงภาพเหตุการณ์ต่างๆ ได้ชัดเจนและน่าสนใจมากยิ่งขึ้น

กิตติกรรมประกาศ

บทความวิจัยเรื่อง ความสำคัญของฉลาก “ร้านกาแฟ” กับการประกอบสร้างฉากเรื่อง “เพียงช่วงเวลา กาแฟยังอุ่น” เป็นส่วนหนึ่งของรายวิชา 450 112 การศึกษาเอกเทศ (Independent Study)

บทความวิจัยชิ้นนี้สามารถสำเร็จได้ด้วยดี เนื่องจากการกรุณาอย่างสูงจากผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ปัทมา ทัชประเสริฐกุล อาจารย์ที่ปรึกษางานวิจัย ที่กรุณาให้คำแนะนำและให้คำปรึกษา ตลอดจนการปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ด้วยความเอาใจใส่อย่างดียิ่ง จนทำให้งานวิจัยในครั้งนี้เสร็จสมบูรณ์ ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณอาจารย์อย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

สุดท้ายนี้ขอขอบคุณครอบครัว ขอบคุณพี่โสภภาพรรณ ผิวเหลือง ผู้เป็นพี่รหัสของข้าพเจ้า และเพื่อนๆ ทุกคน ที่คอยให้ความช่วยเหลือ ให้คำแนะนำ ตลอดจนให้กำลังใจ ซึ่งเป็นแรงผลักดันให้การศึกษาวิจัยในครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

ผู้วิจัยหวังว่า งานวิจัยฉบับนี้จะเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่สนใจ หากมีข้อบกพร่องหรือข้อผิดพลาดประการใด ข้าพเจ้าก็ขอภัยไว้ ณ ที่นี้

ภารดี เอี่ยมเย็น

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ	ก
กิตติกรรมประกาศ	ข
สารบัญ	ค
บทนำ	1
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	2
แนวคิดทฤษฎีเรื่องฉากและนิยามศัพท์ฉาก	5
วัตถุประสงค์ของการศึกษา	8
สมมติฐานการศึกษา	8
ขอบเขตของการศึกษา	8
วิธีการศึกษา	9
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	9
ผลการศึกษา	
ลักษณะของฉากในวรรณกรรมเรื่องเพียงชั่วเวลาากาแฟยังอุ่น	9
ความสัมพันธ์ระหว่างฉากและตัวละครในวรรณกรรมเรื่องเพียงชั่วเวลาากาแฟยังอุ่น	18
ความสัมพันธ์ระหว่างฉากและโครงเรื่องในวรรณกรรมเรื่องเพียงชั่วเวลาากาแฟยังอุ่น	21
สรุปผลการศึกษา	28
บรรณานุกรม	29

บทนำ

วรรณกรรมญี่ปุ่นเรื่อง “เพียงชั่วเวลากาแฟอุ่น” เป็นผลงานวรรณกรรมของคาางุจิ โทชิคาซึ โดยได้รับการดัดแปลงมาจากละครเวทีในชื่อเดียวกัน วรรณกรรมเรื่องนี้ได้รับความนิยมมาก โดยเฉพาะการสร้างฉากร้านกาแฟมานำเสนอได้แปลกและน่าสนใจ วรรณกรรมเรื่องนี้กล่าวถึง เรื่องราวที่เกิดขึ้นในร้านกาแฟแห่งหนึ่ง ชื่อว่า ฟุนิคุชิ ฟุนิคุลา ร้านกาแฟแห่งนี้สามารถช่วยให้คนสามารถย้อนกลับไปในอดีตได้ โดยมีกฎข้อสำคัญคือ แม้ว่าจะย้อนเวลากลับไปได้ แต่ความจริงที่เกิดขึ้นจะไม่มีวันเปลี่ยนแปลง อีกทั้งยังทำได้เพียงแค่ย้อนเวลาไปพบกับคนที่เคยมาเยือนร้านกาแฟแห่งนี้เท่านั้น วรรณกรรมเรื่องนี้กำหนดให้ตัวละครเดินทางข้ามเวลาไปในอดีต แม้ว่าสุดท้ายจะไม่สามารถเปลี่ยนแปลงความจริงใด ๆ ได้ แต่อย่างน้อยก็สามารถเปลี่ยนความรู้สึก ความคิด และจิตใจของตัวละคร ซึ่งมีผลต่อพฤติกรรมของตัวละครในเรื่อง

วรรณกรรมเรื่องนี้มีจุดสำคัญที่การย้อนเวลากลับไปในอดีตภายในพื้นที่ของร้านกาแฟแห่งนี้ ฉากและบรรยากาศของร้านกาแฟแห่งนี้ จึงเป็นสถานที่ที่สำคัญของเรื่อง อีกทั้งยังมีความสัมพันธ์กับตัวละคร และโครงเรื่องที่ปรากฏในวรรณกรรมเรื่องนี้ด้วย วรรณกรรมเรื่องนี้แบ่งออกเป็น 4 เรื่อง 4 ความสัมพันธ์ ได้แก่ เรื่อง *คนรัก สามภรรยา พี่น้อง* และ *แม่ลูก* ผู้เขียนได้บรรยายฉากร้านกาแฟไว้อย่างลึกซึ้งและน่าสนใจ ซึ่งในแต่ละเรื่องจะมีการบรรยายฉากและบรรยากาศที่แตกต่างไปตามเรื่อง นอกจากนี้ การสร้างฉากร้านกาแฟในวรรณกรรมเรื่องนี้มีจุดที่สัมพันธ์เชื่อมโยงกับการประกอบสร้างโครงเรื่องได้อย่างน่าสนใจ เช่น การเปิดเรื่องด้วยการบรรยาย “ฉาก” ร้านกาแฟ ผู้เขียนบรรยายรายละเอียดของร้านกาแฟว่าอยู่ใต้ดิน แสงไฟในร้านทำให้ร้านมีสีเขียวตลอดทั้งกลางวันและกลางคืน ภายในร้านมีนาฬิกาเรือนใหญ่ 3 เรือน ที่ชี้เวลาแตกต่างกันไป ทำให้ไม่สามารถบอกเวลาที่เป็นจริงได้ การบรรยายฉากในตอนเปิดเรื่อง ทำให้เห็นว่าสถานที่เกิดเหตุการณ์ต่าง ๆ ของเรื่องเป็นสถานที่ลึกลับ ไม่สามารถเอาเวลามากำหนดช่วงเวลาในร้านได้ ดังข้อความเปิดเรื่องในเรื่อง *คนรัก* ว่า

“ร้านกาแฟที่ทั้งคู่คุยกันตั้งอยู่ชั้น ใต้ดิน จึงไม่มีหน้าต่าง อุปกรณ์ให้แสงในร้าน มีเพียงโตะไฟหกดวงที่ห้อยลงมาจากเพดานและโคมไฟติดผนังอีกหนึ่งดวงซึ่งอยู่ใกล้กับทางร้าน ด้วยเหตุนี้หากจะแยกแยะกลางวันกลางคืนภายในร้านซึ่งถูกข้อมเป็นสีเขียวอยู่เสมอ นั่น ต้องพึ่งนาฬิกาสถานเดียว

ภายในร้านมีนาฬิกาตั้งพื้นแบบโบราณขนาดใหญ่วางอยู่สามเรือน แต่เข็มนาฬิกาของทั้งสามเรือนซึ่งบอกเวลาต่างกันหมด ลูกค้าที่มาเยือนร้านกาแฟแห่งนี้เป็นครั้งแรกจะไม่รู้ว่าทางร้าน ตั้งใจให้เป็นเช่นนั้น หรือนาฬิกาพังกันแน่ สุดท้ายจึงต้องดูเวลาจากนาฬิกาของตัวเอง”

(คาวงุจิ โทชิคาซึ 2563: 7)

ฉากข้างต้นนี้ช่วยแสดงให้เห็นความรู้สึกของตัวละครที่เต็มไปด้วยความมืดหม่น ความสับสน และการตั้งคำถาม เนื่องมาจากการเลิกรากับคนรัก ทำให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างฉากและตัวละครในเรื่องได้อย่างน่าสนใจ

ผู้วิจัยเห็นว่า ฉากและบรรยากาศในวรรณกรรมเรื่อง เพียงชั่วเวลากาแฟยังอุ่น มีลักษณะโดดเด่น มีความสำคัญและสัมพันธ์กับการประกอบสร้างตัวละครและโครงเรื่องที่ปรากฏในวรรณกรรมเรื่องนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจจะศึกษา โดยมุ่งศึกษาลักษณะของฉากและบรรยากาศในวรรณกรรมเรื่องนี้ และความสัมพันธ์ระหว่างฉากและบรรยากาศกับ โครงเรื่องของวรรณกรรมเรื่องนี้

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

วัลยา วิวัฒน์ศร (2541) เขียนงานวิจัยเรื่อง “มิติสถานที่ในนวนิยายของฟร็องซัวส์ โมริยัค ในช่วง ค.ศ.1992 - 1941” มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์หาระบบการเสนอสถานที่ รวมทั้งบทบาทและหน้าที่ของสถานที่ในงานของโมริยัค โดยศึกษาเฉพาะนวนิยายทั้ง 14 เรื่องโดยไม่ศึกษาเรื่องสั้น จากการศึกษาพบว่า นวนิยายของฟร็องซัวส์ โมริยัคทั้งสิ้น 14 เรื่อง มีสถานที่กล่าวถึงในนวนิยายเป็นสถานที่เดียวกันคือ แคว้นลองด์ เมืองบอร์โดซ์ และกรุงปารีส ซึ่งเป็นถิ่นบ้านเกิดของเขาเอง โดยงานวิจัยชิ้นนี้ได้แบ่งหัวข้อในการวิจัยออกเป็น 5 หัวข้อคือ ภาพลวงตา สถานที่กับการกำหนดเหตุการณ์หลักของเรื่อง บทบาทของสถานที่ในการเสนอภาพตัวละคร ความสัมพันธ์ระหว่างมิติสถานที่กับมิติเวลา และอรรถศาสตร์ของมิติสถานที่

วิภาพ ภัณฑุทัฬ (2546) เขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง “การศึกษาวิเคราะห์ฉากต้นตอสำคัญใน นวนิยายสยองขวัญของจินตวีร์ วิวัธน์” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิเคราะห์องค์ประกอบและกลวิธีการสร้างฉากต้นตอ รวมถึงแนวคิดที่ปรากฏในนวนิยายสยองขวัญของจินตวีร์ วิวัธน์ จากการศึกษาพบว่า นวนิยายสยองขวัญของจินตวีร์ วิวัธน์ที่ตีพิมพ์ในระหว่างปี พ.ศ.2519 - 2531 จำนวน 36 เรื่อง จินตวีร์ วิวัธน์ ได้ให้ความสำคัญกับการสร้างปมขัดแย้งระหว่างตัวละคร เป็นภูมิหลังทางจิตใจในการสร้างฉากต้นตอสำคัญ

ทั้งนี้ ความขัดแย้งที่มีสถานะเป็นฉากมี 4 ลักษณะ ได้แก่ 1) ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์และอำนาจอันลึกลับ 2) ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสภาพแวดล้อม 3) ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์ 4) ความขัดแย้งภายในจิตใจ มนุษย์ นอกจากนี้ยังแบ่งองค์ประกอบของฉากขึ้นต้นสำคัญเป็น 2 ด้านใหญ่ ๆ ได้แก่ ภูมิหลังทางกายภาพ ได้แก่ บุคคล สัตว์ สิ่งของ สถานที่ เวลา และอาชีพของตัวละคร อีกด้านหนึ่ง คือภูมิหลังทางจิตใจ ได้แก่ อารมณ์ของตัวละคร ค่านิยม ความเชื่อ

รัชนิกร รัชตรศระกุล (2549) เขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง “ฉากในจินตนิยายของแก้วแก้ว” มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ที่ของฉาก แนวคิด และบทบาทของฉากที่ปรากฏในจินตนิยายของแก้วแก้ว โดยศึกษาจากการสำรวจจินตนิยายของแก้วแก้วในระยะเวลา 20 ปี คือตั้งแต่ พ.ศ.2525 - 2545 ซึ่งมีทั้งสิ้น 23 เรื่อง ทั้งนี้ รัชนิกร รัชตรศระกุล ได้ศึกษาเฉพาะเรื่องที่ปรากฏการใช้ฉากที่มีลักษณะพิเศษ และฉากมีบทบาทสำคัญในการดำเนินเรื่อง จำนวน 13 เรื่องต่อไปนี้ แก้วราหู (2525), นางทิพย์ (2525), แต่ปางก่อน (2527), จอมนาง (2527), มนตรา (2528), หนุ่มทิพย์ (2529), นาคราช (2531), นิรมิต (2538), เรือนมยุรา (2538), อมตะ (2539), เรือนนพเก้า (2542), ดอกแก้วกระบุหนิง (2542) และปลายเทียน (2544) จากผลการศึกษาพบว่า ที่มาของฉากในจินตนิยายของแก้วแก้วแบ่งออกเป็น 4 ประเภท ได้แก่ ฉากที่มาจากสถานที่จริง ฉากที่มาจากหลักฐานประวัติศาสตร์ ฉากที่มาจากความเชื่อเรื่องนรก-สวรรค์ และฉากที่มาจากวรรณคดี ทำให้เห็นว่าฉากในจินตนิยายของแก้วแก้วทั้ง 13 เรื่องมีที่มาหลากหลาย นอกจากนี้บทบาทของฉากในจินตนิยายของแก้วแก้ว น่าจะมีบทบาทในการสร้างความยอมรับได้ หรือการทำให้ผู้อ่านเชื่อในเรื่องราวเหนือธรรมชาติได้เช่นกัน ซึ่งสามารถแบ่งออกเป็น 2 บทบาท คือ บทบาทในการสร้างความสมจริง ได้แก่ บทบาทของฉากในการทำให้ตัวละครเหนือธรรมชาติสมจริง ทำให้เหตุการณ์เหนือธรรมชาติสมจริง การทำให้น้ำอมนฤตสมจริง ส่วนอีกหนึ่งบทบาทคือ การสนับสนุนแนวคิดทางพุทธศาสนา ได้แก่ ความรัก ความโกรธ ความโลภ และความหลง นำมาซึ่งความทุกข์

สุธาณี พ่วงพลับ (2555) เขียนบทความเรื่อง “กลวิธีการประพันธ์นวนิยายเรื่อง ผีเสื้อและดอกไม้ของ ‘นิพนพานฯ’” โดยพิจารณาจากองค์ประกอบของนวนิยาย 5 ประการ คือ 1) ผู้แต่งได้นำสภาพแวดล้อมและจินตนาการมาเป็นวัตถุดิบสำคัญในการแต่ง 2) มีตัวละครเอกเป็นตัวดำเนินเรื่อง 3) ฉากมีความสมจริงและสัมพันธ์กับตัวละคร 4) แก่นเรื่องเน้นการดำเนินชีวิตและปัญหาของคนยากจน 5) ลีลาการเขียนและท่าทีของผู้แต่ง จากการศึกษาพบว่า มีการกล่าวถึงว่า ฉากเป็นองค์ประกอบสำคัญในการสร้างสภาพแวดล้อม อารมณ์ และความรู้สึกของตัวละครให้เกิดความสมจริง ทั้งนี้ยังได้วิเคราะห์ว่าฉากและตัวละครในนวนิยายเรื่อง ผีเสื้อและดอกไม้ มีความสัมพันธ์กัน กล่าวคือ ความเด่นชัดและความน่าเชื่อถือของพฤติกรรมตัวละคร

เกิดจากฉาก เพราะนอกจากฉากจะสร้างบรรยากาศภายในเรื่องแล้ว ยังส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมของตัวละครด้วย การสร้างฉากจึงต้องมีความสมจริงทั้งฉากที่เป็นธรรมชาติ และฉากที่ประดิษฐ์ขึ้น นอกจากนี้ ในบางฉาก ผู้แต่งมักจะใช้วิธีการบรรยายหรือพรรณนาภาพความคิดของมนุษย์ จึงทำให้ผู้อ่านสามารถมองเห็นภาพเหตุการณ์ได้ชัดเจนขึ้น และทำให้ผู้อ่านรู้สึกเสมือนว่า ได้มีส่วนร่วมในฉากนั้น ๆ ไปพร้อมกับตัวละครอีกด้วย ดังนั้น ฉากกับตัวละครจึงมีความสัมพันธ์กัน เพราะทำให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจถึงอารมณ์ความรู้สึกของตัวละครในขณะนั้น ๆ

ขวัณจิตร นุชขำนาย, จารุวรรณ ธรรมวัตร และ ชูศักดิ์ สุกรนันท์ (2556) เขียนบทความเรื่อง “ความเชื่อเหนื่อธรรมชาติและการสร้างภาวะเหนื่อธรรมชาติในนวนิยายของกึ่งฉัตร” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการสร้างภาวะเหนื่อธรรมชาติและ ความเชื่อเหนื่อธรรมชาติที่ปรากฏในนวนิยายของกึ่งฉัตร จำนวน 9 เรื่อง จากการศึกษาพบว่า ผู้แต่งได้สร้างภาวะเหนื่อธรรมชาติผ่านองค์ประกอบของวรรณกรรม 5 ด้าน ได้แก่ โครงเรื่อง แก่นเรื่อง ตัวละคร ฉากบรรยากาศ และบทสนทนา ในที่นี้จะกล่าวถึงการวิเคราะห์ฉากบรรยากาศ กล่าวคือ กึ่งฉัตรได้สร้างฉากและบรรยากาศในลักษณะ ต่อไปนี้ 1) ฉากและบรรยากาศที่เน้นภาวะความแปรปรวนวิปริตของสภาพอากาศ 2) ฉากและบรรยากาศที่เน้นการรับรู้ด้วยประสาทสัมผัส 3) ฉากและบรรยากาศที่เกิดจากความเชื่อและจินตนาการของผู้แต่ง 4) การสร้างภาวะเหนื่อธรรมชาติที่ปรากฏในฉากและบรรยากาศ โดยกึ่งฉัตรได้สร้างฉากและบรรยากาศที่มาจากคำบอกเล่าและจินตนาการของผู้แต่ง ซึ่งจะช่วยให้เกิดความสมจริงของเนื้อเรื่อง เช่น ฉากและบรรยากาศยามค่ำคืน มีเมฆหมอกบดบัง มีกลิ่นของซากศพ ฉากและบรรยากาศเหล่านี้ จะช่วยสร้างให้เนื้อเรื่องมีความลึกลับ น่าติดตาม ทำให้ผู้อ่านเกิดการคล้อยตาม และสามารถจินตนาการไปบทที่ผู้แต่งได้สร้างขึ้น

สุประวีณ์ แสงอรุณเฉลิมสุข (2560) เขียนบทความเรื่อง “การวิเคราะห์การสร้างภาวะเหนื่อธรรมชาติในนวนิยายชุดฟ้าของพงศกร” มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์การสร้างภาวะเหนื่อธรรมชาติในนวนิยายชุดฟ้าของพงศกร 3 ประเด็น ได้แก่ ด้านโครงเรื่อง ด้านตัวละคร และด้านฉากและบรรยากาศ จากการศึกษาพบว่า ในที่นี้จะกล่าวถึงการวิเคราะห์ด้านฉากและบรรยากาศ กล่าวคือ ผู้เขียนมักเปิดเรื่องด้วยการพรรณนาฉากและบรรยากาศของสถานที่นั้น ๆ เพื่อนำไปสู่การเข้าเรื่องลึกลับของสถานที่นั้น ๆ ที่ตัวละครต้องประสบพบเจอ ส่วนการสร้างภาวะเหนื่อธรรมชาติผ่านฉากและบรรยากาศ แบ่งออกเป็น 4 ประเภท คือ ฉากและบรรยากาศที่เน้นความแปรปรวนของสภาพอากาศ ฉากและบรรยากาศที่เน้นการรับรู้ด้วยประสาทสัมผัส ฉากและบรรยากาศที่เกิดจากความเชื่อ และฉากและบรรยากาศที่เกิดจากความลึกลับของสถานที่ การ

สร้างฉากดังกล่าว เพื่อให้ผู้อ่านเกิดจินตนาการและคล้อยตามไปกับความอัศจรรย์ของสถานที่ต่าง ๆ ที่ผู้เขียนสร้างขึ้น

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง จะเห็นได้ว่าฉากจึงเป็นองค์ประกอบหนึ่งของการสร้างฉาก อีกทั้งการศึกษาฉากส่วนใหญ่ ไม่ใช่เพียงสถานที่ที่เกิดเหตุการณ์ภายในเรื่องเท่านั้น แต่หมายถึงสถานที่ เวลา และบรรยากาศของเรื่อง ดังกรอบความคิดการจำแนกส่วนประกอบของฉาก โดยวีรวุฒิน อินทรพร (2561) และสรณัฐ ไตลังคะ (2560) ทั้งนี้ ผู้ศึกษาพบว่า ยังไม่มีการศึกษาความสำคัญของฉากและการประกอบเป็นฉากในนวนิยายเรื่องเพียงช่วงเวลาเก่าแก่อย่างอ่อน ซึ่งจะช่วยให้เห็นว่าการบรรยายฉากและบรรยากาศ รวมถึงความสัมพันธ์ระหว่างฉากและบรรยากาศ กับโครงเรื่อง เป็นสิ่งดึงดูดผู้อ่าน นอกเหนือจากความเป็นร้านกาแฟ

แนวคิดทฤษฎีเรื่องฉากและนิยามศัพท์ฉาก

1. กรอบแนวคิดเกี่ยวกับความหมายและบทบาทของฉาก

นักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายและบทบาทของฉากไว้หลากหลาย ดังนี้

กุหลาบ มัลลิกะมาส (2522: 110) ได้ให้ความหมายของฉากไว้ว่า ในบทละครคำว่า ฉาก หมายถึง เวที และส่วนประกอบเวทีตามเนื้อเรื่อง แต่ในนิยายเรื่องสั้น หรือในนิทานมีความหมายกว้างกว่า คือหมายถึงสถานที่ และเวลาที่เรื่องนั้น ๆ เกิดขึ้น สถานที่และเวลา อาจหมายความเฉพาะห้อง ๆ หนึ่ง หรือกว้างขวางทั้งประเทศหรือโลกก็ได้ ในบางกรณี ฉาก มีบทบาทเสมือนเป็นตัวละครด้วยตัวหนึ่งในโครงเรื่อง คือมีความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกับพฤติกรรมของตัวละครในเรื่อง

ประทีป เหมือนนิล (2523: 77) ได้ให้ความหมายของฉากไว้ว่า ฉากในนวนิยายอาจจัดเข้าเป็นเนื้อเรื่องหรือกลวิธีก็ได้ บางครั้งนักประพันธ์จะกล่าวถึงสถานที่ เช่น จะทำให้เหตุการณ์เกิดในจังหวัดหนึ่งด้วยความจงใจจะดึงดูดความสนใจของผู้อ่านโดยไม่เกี่ยวเนื่องกับเนื้อเรื่องเลยก็ได้ หรืออาจจำเป็นต้องใช้จังหวัดนั้นหรือตำบลนี้ด้วยความจำเป็นที่จะแสดงลักษณะนิสัยของตัวละครหรือเพื่อประโยชน์แก่การดำเนินเรื่องก็ได้นวนิยายบางเรื่องอาศัยฉากเป็นเนื้อเรื่อง

วัลยา วิวัฒน์ศร (2541: 185-194) ได้กล่าวถึงหน้าที่ของสถานที่ในนวนิยายไว้ว่า สถานที่มิได้มีขึ้นมาโดยไร้ความหมาย มิใช่สถานที่ที่บรรยายแล้วก็แล้วไป แต่เป็นส่วนหนึ่งของโครงสร้างเรื่องเล่า และมีผลต่อการอ่าน และคือการให้ผู้อ่านอ่านว่าสถานที่แห่งนี้ซึ่งเลือกมาจากสถานที่จำนวนมากมายที่อาจใช้ได้นั้นเลือก

มาเพื่อให้เรื่องแตงนี้ น่าสนใจติดตาม กล่าวอีกอย่างหนึ่งว่าสถานที่ที่ยังว่างอยู่เรียกห้องให้มีการปรากฏตัวของตัวละคร ด้วยสถานที่และตัวละครให้ความหมายแก่กันและกันได้ในเรื่องนี้ สถานที่จึงต้องนำเชือกฉากแสดงจินตภาพของตัวละคร มีอิทธิพลต่อตัวละครและหล่อหลอมให้เขาเป็นเช่นนั้น สถานที่จึงมาเกี่ยวข้องกับกระบวนการการสร้างบุคลิกลักษณะของตัวละคร ทั้งสถานที่ยังมีหน้าที่ทางสัญลักษณ์อีกด้วย

สายทิพย์ นุกุณิก (2543: 185-194) ได้ให้ความหมายของฉากไว้ว่า ฉาก ในนวนิยาย หมายถึง เวลาและสถานที่รวมทั้งสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ ที่ช่วยบอกให้ผู้อ่านรู้ว่าเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นเมื่อใด ที่ไหน ที่นั้นมีลักษณะอย่างไร นวนิยายโดยทั่วไป จะสร้างฉากให้เป็นส่วนประกอบของเรื่อง เพื่อช่วยให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจในเหตุการณ์และเวลาที่กำหนดไว้ในเนื้อเรื่อง หรือช่วยกำหนดบุคลิกลักษณะของตัวละคร ช่วยสื่อความคิดของผู้แต่ง หรือช่วยให้เรื่องดำเนินไป แต่นวนิยายบางเรื่องอาจใช้ฉากให้เป็นส่วนสำคัญของเรื่องหรือเป็นเนื้อเรื่อง

การสร้างฉากในนวนิยายจะใช้วิธีการบรรยายโดยตรงไปตรงมา หรือใช้วิธีการพรรณนา หรือใช้สัญลักษณ์ก็ได้ แต่เพื่อช่วยให้ผู้อ่านเข้าถึงแก่นเรื่อง โครงเรื่องและรู้จักตัวละครชัดเจน ผู้แต่งมักให้รายละเอียดเกี่ยวกับสภาพทางภูมิศาสตร์ของสถานที่ที่เกิดเรื่อง อาชีพหรือการดำเนินชีวิตประจำวันของตัวละคร ระยะเวลาที่เกิดเหตุการณ์สำคัญในเรื่อง และสภาพแวดล้อมทางสังคมของตัวละครเกี่ยวกับการนับถือศาสนา ศีลธรรมจรรยา ระดับสติปัญญาและอารมณ์ โดยคำนึงถึง รูป รส กลิ่น เสียง และสัมผัสของฉากด้วย

อิรวดี ไตลังคะ (2546: 60-62) กล่าวว่า ตัวละครที่แสดงบทบาทโดดเด่นในบันเทิงคดีนั้นย่อมมีตัวตนอยู่ในสถานที่แห่งใดแห่งหนึ่งในช่วงเวลาหนึ่งเสมอ และในสถานที่และเวลานั้น ๆ ย่อมมีรายละเอียดของชีวิตความเป็นอยู่วัฒนธรรมปรากฏด้วย สถานที่และเวลา รวมทั้งสภาพแวดล้อมทางวัฒนธรรมในบันเทิงคดีเรียกรวมกันว่า ฉาก (setting) เคลลี กริฟฟิธ ได้แบ่งฉากออกเป็น 3 ประเภท ดังนี้

1. ฉากที่มีลักษณะทางกายภาพ เป็นธรรมชาติ สถานที่ การตกแต่ง บรรยากาศที่เกิดจากประสาทสัมผัส เช่น กลิ่น เสียง ภาพ
2. ฉากที่เป็นเวลา แบ่งออกเป็น 2 แบบคือ
 - 2.1 ช่วงเวลา เช่น ฤดูกาล ช่วงเวลาในวัน ช่วงเวลาในประวัติศาสตร์
 - 2.2 ระยะเวลา เช่น เรื่องเกิดขึ้นในระยะเวลาหนึ่งชั่วโมง หนึ่งวัน หนึ่งปี สามสิบปี ฯลฯ

3. ฉากที่เป็นสภาพแวดล้อมทางวัฒนธรรม เช่น ความสัมพันธ์ในครอบครัว ค่านิยม ระบบการเมือง ชนชั้น เพศ เชื้อชาติ ฯลฯ

จุดมุ่งหมายของการบรรยายฉากทิวทัศน์ (scenic narration) อย่างยืดหยุ่นก็เพื่อให้เกิดความสมจริง และเพื่อให้ผู้อ่านเกิดจินตนาการ นอกจากนี้ยังเกิดผลต่อเรื่องในแง่การเล่าเรื่อง คือ ทำให้เรื่องช้า เพราะการบรรยายฉากใช้เวลามากกว่าความเป็นจริง นั่นคือ ภาพที่เห็นในความเป็นจริงอาจใช้เวลาแค่สองสามวินาทีเท่านั้น ลักษณะของการบรรยายฉากอีกประเภทที่ให้ผลตรงกันข้ามกับฉากทิวทัศน์ คือ การเล่าย่อ (summary narration) ในส่วนที่เป็นระยะเวลา ที่เป็นการสรุปเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในระยะเวลาอันยาวนาน โดยใช้ถ้อยคำไม่กี่บรรทัด ผลก็คือทำให้เรื่องเดินไปเร็วขึ้น

2. กรอบแนวคิดเกี่ยวกับหลักการประเมินคุณค่าของฉาก

หลักการวิจารณ์หรือการประเมินคุณค่าของฉาก มีแนวทางการศึกษาและพิจารณาฉากมากมาย เช่น

การประเมินคุณค่าของฉากไว้ว่า การประเมินคุณค่าในเรื่องฉากจึงต้องคำนึงถึงความถูกต้องเกี่ยวกับเหตุการณ์และฉาก อันเป็นเครื่องชี้ให้เห็นถึงความประณีตในการแต่ง แม้ นักเขียนหรือกวีจะมีใช้นักประวัติศาสตร์หรือนักภูมิศาสตร์ก็จริง แต่ความถูกต้องแม่นยำในเรื่องฉากช่วยให้คุณภาพของเรื่องสมบูรณ์หรือโดยนัยตรงกันข้ามอาจทำให้วรรณคดีเรื่องนั้นมีจุดอ่อนก็เป็นได้ ผู้วิจารณ์จึงควรสนใจวิเคราะห์ฉากของเรื่องในด้านความถูกต้องชัดเจน และในด้านกลวิธีของการใช้ฉากให้สอดคล้องกับการดำเนินเรื่อง ซึ่งจะทำให้เนื้อเรื่องน่าสนใจยิ่งขึ้น (กุหลาบ มลลิกะมาส, 2522, หน้า 110)

นอกจากนี้ ผู้วิจารณ์ควรพิจารณาว่า เนื้อเรื่องของนวนิยายเรื่องใดที่ตนวิจารณ์นั้นเกิดขึ้นในช่วงระยะเวลาใด ถูกต้องตรงตามความเป็นจริงหรือไม่ และดำเนินเรื่องไปตามลำดับเวลาหรือไม่ ส่วนฉากนั้นให้พิจารณาในแง่ว่าฉากที่ปรากฏในเรื่องสมจริงหรือไม่ และมีอิทธิพลต่อตัวละครหรือไม่ อย่างไร (สายทิพย์ นุกุลกิจ, 2543, หน้า 185-194)

อิงอร สุพันธ์วิช (2558: 69) กล่าวถึงการวิจารณ์ฉากไว้ว่า ควรตั้งคำถามในการจะไปพิจารณาฉากดังต่อไปนี้

1. นวนิยายเรื่องนี้ใช้ฉากมากน้อยเพียงไร และฉากต่าง ๆ เหล่านี้มีอิทธิพลต่อการดำเนินเรื่องอย่างไร

2. ผู้แต่งบรรยายฉากได้แจ่มแจ้งและชัดเจนเพียงใด
3. จงอธิบายถึงกลวิธีที่ผู้แต่งใช้ เพื่อแสดงว่า เวลา สถานที่ และเหตุการณ์ในท้องเรื่องได้เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม
4. ถ้ามีการเล่าเรื่องย้อนหลัง จงพิจารณาว่าการเล่าเรื่องย้อนหลังนั้นมีความสัมพันธ์กับเทคนิคการเล่าเรื่องแบบกระแสปะจัตประหวัดหรือไม่ อย่างไร

จากการศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับฉาก อันได้แก่ ความหมาย บทบาท และหลักการวิจารณ์ของฉากข้างต้น จะเห็นได้ว่า ฉากมักเป็นองค์ประกอบหนึ่งของการสร้างวรรณกรรม มักหมายถึง สถานที่ เวลา และบรรยากาศรวมถึงสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ หรือบางครั้งอาจใช้ฉากเป็นส่วนสำคัญหรือเป็นเนื้อเรื่องก็ได้ ซึ่งฉากมีบทบาทหน้าที่ในการสร้างบุคลิกลักษณะของตัวละคร อีกทั้งช่วยให้แก่นเรื่องและ โครงเรื่องมีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น หรือบางครั้งอาจทำหน้าที่เป็นสัญลักษณ์สื่อบางอย่างอีกด้วย ดังนั้นในการพิจารณาฉากจึงต้องคำนึงถึงความถูกต้องเกี่ยวกับเหตุการณ์และฉากว่า ช่วงระยะเวลา ความสมจริงสอดคล้องกับการดำเนินเรื่องและอิทธิพลต่อตัวละคร โครงเรื่อง หรือแก่นเรื่อง

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาฉากและบรรยากาศของวรรณกรรมแปลญี่ปุ่นเรื่อง เพียงชั่วเวลากาแฟยังอุ่น
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างฉากและบรรยากาศกับ โครงเรื่องในวรรณกรรมแปลญี่ปุ่นเรื่อง เพียงชั่วเวลากาแฟยังอุ่น

สมมติฐานการศึกษา

ฉาก และบรรยากาศ ที่ปรากฏในวรรณกรรมแปลญี่ปุ่นเรื่อง เพียงชั่วเวลากาแฟยังอุ่น มีทั้งฉากที่มีลักษณะทางกายภาพ สถานที่ เวลา ตัวละคร ตลอดจนสภาพแวดล้อมทางวัฒนธรรมต่าง ๆ ล้วนมีความสัมพันธ์กับ โครงเรื่อง

ขอบเขตของการศึกษา

ศึกษาจากวรรณกรรมแปลญี่ปุ่นเรื่อง เพียงชั่วเวลากาแฟยังอุ่น ของคาวางูจิ โทชิคาซึ แปลไทยโดยฉัตรขวัญ อุดิษฐ์ จัดพิมพ์โดยแพรวสำนักพิมพ์ อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง

วิธีการศึกษา

1. กำหนดที่มาและความสำคัญ วัตถุประสงค์ สมมติฐาน ขอบเขตการศึกษา และวิธีการศึกษา
2. ศึกษาวรรณกรรมแปลญี่ปุ่นเรื่อง เพียงชั่วเวลากาแฟยังอุ่น แปลโดย นัศรขวัญ อติชัย ดีพิมพ์กับแพรวสำนักพิมพ์ พ.ศ.2563
3. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องจาก และการประกอบสร้างฉาก
4. วิเคราะห์และตีความฉากที่มีความสัมพันธ์กับโครงเรื่องของวรรณกรรมแปลญี่ปุ่นเรื่อง เพียงชั่วเวลากาแฟยังอุ่น
5. สรุปผลการศึกษาวรรณกรรมแปลเรื่อง เพียงชั่วเวลากาแฟยังอุ่น และเรียบเรียงตามรูปแบบบทความวิจัย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้เข้าใจถึงความสัมพันธ์ระหว่างฉากต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นสถานที่ เวลา บรรยากาศ หรือตัวละครที่ส่งผลกับโครงเรื่อง
2. ได้รับความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับผู้คนและสภาพสังคมของประเทศญี่ปุ่นผ่านวรรณกรรมมากขึ้น
3. เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาวรรณกรรมแปลญี่ปุ่นเรื่องอื่น ๆ

ผลการศึกษา

ลักษณะของฉากในวรรณกรรมเรื่องเพียงชั่วเวลากาแฟยังอุ่น

วรรณกรรมเรื่อง “เพียงชั่วเวลากาแฟยังอุ่น” แบ่งออกเป็น 4 เรื่อง 4 ความสัมพันธ์ ได้แก่ *คนรักสามภรรยา พี่น้อง* และ *แม่ลูก* ซึ่งทั้ง 4 เรื่อง มีจุดเชื่อมโยงอยู่ที่ร้านกาแฟแห่งนี้ ที่สามารถนำตัวละครย้อนเวลากลับไปในอดีตภายในพื้นที่ของร้านกาแฟ ดังนั้น ฉากและบรรยากาศของร้านกาแฟแห่งนี้ จึงเป็นสถานที่ที่สำคัญของเรื่อง ผู้เขียนบรรยายร้านกาแฟแห่งนี้ในอยู่ 3 ลักษณะ คือ ฉากสถานที่ ฉากเกี่ยวกับเวลา และบรรยากาศของฉาก ดังนี้

1. ฉากสถานที่

วรรณกรรมเรื่องนี้ใช้ร้านกาแฟเป็นสถานที่หลักในการดำเนินเรื่อง ซึ่งผู้เขียนได้มีการบรรยายถึงร้านกาแฟได้อย่างลึกลับน่าสนใจ ไม่ว่าจะเป็นการบรรยายที่ตั้งของร้านกาแฟ บรรยากาศของร้าน รวมถึงการใช้ตัวละครบางตัวเป็นสัญลักษณ์บางอย่างอีกด้วย ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้แบ่งลักษณะของฉากสถานที่เป็น 2 ส่วน ได้แก่ โครงสร้างและการตกแต่ง และตัวละครประกอบฉาก ดังนี้

1.1 โครงสร้างและการตกแต่งฉาก

ร้านกาแฟเป็นฉากสำคัญในวรรณกรรมเรื่อง “เพียงชั่วเวลากาแฟยังอุ่น” ซึ่งเป็นจุดเชื่อมโยงของทั้ง 4 เรื่องเข้าด้วยกัน การบรรยายฉากของแต่ละเรื่องจะมีความแตกต่างกันออกไป ตามแต่แก่นเรื่องของเรื่องนั้น ๆ โดยเรื่องแรก คือเรื่อง *คนรัก* มีการบรรยายฉาก ว่าอยู่ชั้นใต้ดิน ร้านถูกข้อมไปด้วยสี่ซีเปีย หรือนาฬิกา 3 เรือน ซึ่งแต่ละเรือนต่างบอกเวลาไม่ตรงกัน ดังข้อความต่อไปนี้

“ร้านกาแฟที่ทั้งคู่ยกกันตั้งอยู่ชั้นใต้ดิน จึงไม่มีหน้าต่าง อุปกรณ์ให้แสงในร้าน มีเพียงโตะไฟหกดวงที่ห้อยลงมาจากเพดานและโคมไฟติดผนังอีกหนึ่งดวงซึ่งอยู่ใกล้กับทางร้าน ด้วยเหตุนี้หากจะแยกแยะกลางวันกลางคืนภายในร้านซึ่งถูกข้อมเป็นสี่ซีเปียอยู่เสมอ นั้น ต้องพึ่งนาฬิกาสถานเดียว

ภายในร้านมีนาฬิกาตั้งพื้นแบบโบราณขนาดใหญ่วางอยู่สามเรือน แต่เข็มนาฬิกาของทั้งสามเรือนชี้บอกเวลาต่างกันหมด ลูกค้ายี่มาเยือนร้านกาแฟแห่งนี้เป็นครั้งแรกจะไม่รู้ว่าทางร้าน ตั้งใจให้เป็นเช่นนั้น หรือนาฬิกาพังกันแน่ สุดท้ายจึงต้องดูเวลาจากนาฬิกาของตัวเอง”

(คาวงูจิ โทซึกาชิ 2563: 7)

เรื่องที่สอง คือเรื่อง *สามภรรยา* ในเรื่องที่สองดำเนินอยู่ในช่วงฤดูร้อน โดยผู้เขียนได้บรรยายฉากของร้านไว้ว่า มีของโบราณเป็นเครื่องตกแต่งร้าน ไม่มีหน้าต่าง แสงไฟสลัว นอกจากนี้ ร้านกาแฟแห่งนี้ยังไม่มีเครื่องปรับอากาศ แต่ภายในร้านกลับมีอากาศเย็นสบาย แม้ในวันที่อากาศร้อนที่สุด ดังข้อความต่อไปนี้

“เสาด้านใหญ่กับคานไม้ธรรมชาติที่ไขว่กันอยู่บนเพดานมีสีน้ำตาลเข้มเป็นมันเงาเหมือนเปลือกเกล็ด มีนาฬิกาตั้งพื้นขนาดใหญ่สามเรือน โคมตะเกียงไม่ได้มีความรู้เรื่องของโบราณมากนัก แต่แค่ดูของเหล่านี้ก็รู้แล้วว่าเป็นวัตถุเก่าแก่ ผนังเป็นผนังดินสีทึม ๆ คล้ายสีเบ็งคินาโกะ รอยเปื้อนจาง ๆ ซึ่งสะสมตามกาลเวลาช่วยสร้างบรรยากาศลึกลับขึ้นไปอีก และเนื่องจากไม่มีหน้าต่าง แม้เป็นเวลากลางวันก็บอกเวลาแน่นอนไม่ถูกแสงสลัวข้อมทั่วทั้งร้านเป็นสี่ซีเปีย บรรยากาศแบบย้อนยุคนั้นยิ่งทำให้รู้สึกหย่อนใจ

อย่างไรก็ดี ทั้งที่อากาศเย็นสบายขนาดนี้แท้ ๆ แต่กวาดตามอง
เท่าไรก็ไม่เจอของจำพวกเครื่องปรับอากาศเลย มีเพียงพัดลมทำจากไม้ที่
หมุนช้า ๆ อยู่บนเพดานเท่านั้น เธอเคยนึกอิจฉารรยใจจนลอมถามกับ
นางาระ แต่พวกเขาตอบแล้วว่า ‘เป็นอย่างนี้มาตั้งแต่เมื่อก่อนแล้วค่ะ/ครับ’
เธอไม่เคยได้คำตอบที่แท้จริงเลย”

(คาวงุจิ โทชิคาชิ 2563: 96-97)

เรื่องที่สาม คือเรื่อง**พี่น้อง** ผู้เขียนได้บรรยายฉากของร้านกาแฟที่มีโครงสร้างซับซ้อน อาทิ
ทางเข้าออกของร้านกาแฟแห่งนี้ ที่ต้องเดินลงบันไดจากด้านบนจึงจะเจอประตู และเมื่อเดินเข้ามาจะต้อง
ผ่านโถงกว้างก่อนจะถึงตัวร้าน แม้ว่าเสียงกระดิ่งของร้านจะดังขึ้น ต้องรอสักพักจึงจะทราบว่าใครเดินเข้ามา
ในร้าน ดังข้อความต่อไปนี้

“...จาก โครงสร้างของร้านกาแฟแห่งนี้ ถ้าไม่รอให้เวลาผ่านไป
สักครู่หลังกระดิ่งส่งเสียงดัง ก็จะไม่รู้ว่าใครเดินเข้ามา...

วันนั้นอิราอิต้องหลบอยู่หลังเคาน์เตอร์ เพราะ โครงสร้างของร้าน
กาแฟแห่งนี้ ตัวร้านตั้งอยู่ชั้นใต้ดิน จึงมีทางเข้าออกเพียงหนึ่งเดียว ต้องลง
บันไดจากข้างบนเพื่อเข้าร้าน และออกจากร้านตรงทางเข้าออกเท่านั้น”

(คาวงุจิ โทชิคาชิ 2563: 185-186)

นอกจากนี้ ผู้เขียนยังได้มีการบรรยายความซับซ้อนของประตูห้องน้ำ ว่ามีความคล้ายคลึงกับประตู
ทางเข้าออกของร้านกาแฟ ว่าถึงแม้จะเดินออกมาจากห้องน้ำ ก็จะไม่ทราบว่าใครเดินออกมา และคนใน
ห้องน้ำเอง ก็ไม่ทราบว่าใครนั่งอยู่ในร้านเช่นกัน ดังข้อความต่อไปนี้

“เธอได้ยินเสียงเปิดประตูดังเบา ๆ มาจากทางห้องน้ำ ห้องน้ำที่นี้ก็
เหมือนกับประตูทางเข้า เมื่อมีคนเดินออกจากห้องน้ำ ทั้งทางนี้และทางนั้น
จะมองไม่เห็นตัวกันและกัน”

(คาวงุจิ โทชิคาชิ 2563: 201)

เรื่องที่สี่ คือเรื่อง**แม่ลูก** ผู้เขียนได้บรรยายฉากไว้ว่า ใกล้านกาแฟแห่งนี้มีจกจันตัวหนึ่งอาศัยอยู่
และแม้ว่าร้านจะอยู่ชั้นใต้ดิน แต่ก็ยังคงได้ยินเสียงของจกจันแว่วเข้ามา เป็นการเสริมให้ร้านกาแฟแห่งนี้ดู
ลึกลับมากกว่าเดิม ดังข้อความต่อไปนี้

“ทว่าใกล้กับร้านกาแฟแห่งนี้มีจิ้งจกอันธพาลตัวหนึ่งอาศัยอยู่ พอพระอาทิตย์เริ่มคล้อยต่ำ มันจะส่งเสียงดังมาจากที่ไหนสักแห่ง เสียงนั้นช่างประหลาดและเบาหวิวราวกับจะเลื่อนหายไปใ้อากาศ

บางทีเสียงนั้นก็ดังมาให้ได้ยินถึงในร้านกาแฟแห่งนี้ด้วย แต่เนื่องจากร้านตั้งอยู่ชั้นใต้ดิน จึงต้องเงี่ยหูฟังเท่านั้น”

(คาวางุจิ โทชิคาซึ 2563: 207)

1.2 ตัวละครประกอบฉาก

วรรณกรรมเรื่องนี้มีการใช้ตัวละครประกอบเป็นฉากหรือสัญลักษณ์บางอย่างของร้าน กล่าวคือ ในวรรณกรรมเรื่องนี้มีตัวละครผู้ชายที่ชื่อ ฟุสะงิ และหญิงสาวในชุดเดรส ซึ่งปรากฏเป็นฉากหนึ่งของร้านกาแฟแห่งนี้ในทั้ง 4 เรื่อง

ฟุสะงิ เป็นผู้ชายที่มักจะนั่งอยู่ที่โต๊ะตัวเดิม พร้อมกับอ่านนิตยสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยว จากการวิเคราะห์ตัวละครประกอบฉากชายที่ชื่อ ฟุสะงิ พบว่า เขาคือตัวแทนของเวลาที่เดินไปข้างหน้า กล่าวคือ การท่องเที่ยว สื่อถึงการเดินทางนั่นเอง ดังข้อความต่อไปนี้

“ชายชื่อฟุสะงิคนนี้ เมื่อมาที่ร้านที่ไรก็จะนั่งที่โต๊ะตัวเดิมทุกครั้ง ครั้นมีลูกค้านั่งอยู่ก่อน เขาจะกลับ โดยไม่ยอมนั่งที่โต๊ะตัวอื่น เขาไม่ได้มาทุกวัน แต่จะมาหลังเที่ยงสัปดาห์ละสองสามครั้ง เขาจะกางนิตยสารท่องเที่ยว นั่งอ่านตั้งแต่หน้าแรกจนถึงหน้าสุดท้าย บางครั้งก็เขียนอะไรลงไปบ้าง พอเสร็จเรียบร้อยก็กลับ ระหว่างนั้นเขาจะส่งเฉพาะกาแฟร้อน”

(คาวางุจิ โทชิคาซึ 2563: 84)

ส่วนหญิงสาวในชุดเดรส เธอเป็นวิญญาณที่ นั่งอยู่ตรงเก้าอี้สำหรับยอนเวลาไปในอดีต จากการวิเคราะห์ตัวละครประกอบฉากหญิงสาวในชุดเดรส พบว่า เธอคือตัวแทนของเวลาที่หยุดนิ่งหรือการยึดติด เนื่องจากเธอเคยเดินทางย้อนอดีตไปพบกับสามีที่ตายไปแล้ว แต่เธอไม่สามารถตัดใจกลับมาก่อนกาแฟเย็นชืดได้ เธอจึงกลายเป็นวิญญาณที่ นั่งอยู่ตรงเก้าอี้ตัวนี้ตลอดไป ดังข้อความต่อไปนี้

“ ‘อันที่จริงผู้หญิงที่นั่งอยู่ตรงนี้นั้นถึงเมื่อครู่ ก็ประสบชะตากรรมนั้นเหมือนกันค่ะ’

‘เพราะรักษากฎเอาไว้ไม่ได้หรือ’

‘ค่ะ...เธอย้อนเวลาไปพบสามีที่ตายแล้ว แต่คงจะลืมเรื่องเวลา... พอรู้สึกตัวอีกทีกาแฟก็เย็นชืดซะแล้ว’

‘...ก็เลยกลายเป็นวิญญาณงั้นหรือ’

‘ค่ะ’ ”

(คาวางูจิ โทซึกาชิ 2563: 54-55)

2. ฉากเกี่ยวกับเวลา

จากการศึกษาพบว่า วรรณกรรมเรื่องนี้ประกอบสร้างฉากที่ให้ความสำคัญกับเรื่องของเวลาในฉากค่อนข้างมาก ฉากเกี่ยวกับเวลาของวรรณกรรมเรื่องนี้สื่อสารผ่านออกมา 2 ส่วน ได้แก่ การบรรยายนาฬิกา และการกำหนดฤดูกาล ดังนี้

2.1 การบรรยายนาฬิกา

วรรณกรรมเรื่องนี้ใช้การแทนนาฬิกาในร้านกาแฟเพื่อแสดงให้เห็นถึงเรื่องเวลาในเรื่อง คือนาฬิกาสามเรือนในร้านกาแฟแห่งนี้ ซึ่งแต่ละเรือนต่างบอกเวลาไม่ตรงกัน โดยนาฬิกาเรือนหนึ่งบอกเวลาที่ช้าเกินไป เรือนหนึ่งบอกตรงเวลา ส่วนอีกเรือนหนึ่งบอกเวลาที่เร็วเกินไป แสดงให้เห็นการสื่อสารเรื่องเวลาในร้านนี้เชื่อมโยงเวลาอดีต ปัจจุบัน และอนาคตไว้ ดังข้อความต่อไปนี้

“...จากโครงสร้างของร้านกาแฟแห่งนี้ ถ้าไม่รอให้เวลาผ่านไป สักครู่หลังกระดิ่งส่งเสียงดัง ก็จะไม่รู้ว่าใครเดินเข้ามา

แต่ชิราอิรู้อยู่แล้วว่าคนที่เข้ามาคือคুমิ นาฬิกาเรือนตรงกลางในบรรดาสามเรือนบอกเวลาบ่ายสามโมง นาฬิกาแต่ละเรือนบอกเวลาต่างกันหมด ชิราอิรู้อยู่แล้วว่าเฉพาะเรือนตรงกลางเท่านั้นที่บอกเวลาได้ถูกต้อง มันคือเวลาที่คুমิผู้เป็นน้องสาวมาเยือนร้านกาแฟแห่งนี้เมื่อสามวันก่อน ”

(คาวางูจิ โทซึกาชิ 2563: 185-186)

นอกจากนี้ในเรื่องที่สาม ตอนที่เด็กสาวจากอนาคต ซึ่งย้อนเวลามาในอดีต เธอเองก็ทราบถึงความจริงของนาฬิกาทั้งสามเรือนในร้านกาแฟแห่งนี้เช่นกัน ผู้เขียนได้บรรยายนาฬิกาของร้านกาแฟแห่งนี้ไว้ว่าอีกสองเรือนบอกเวลาที่เร็วเกินไปกับช้าเกินไป ส่วนเรือนตรงกลางบอกเวลาปัจจุบัน ดังข้อความต่อไปนี้

“ทันทีที่เสียงกระดิ่งดังขึ้น สาวน้อยก็รีบหันไปมองนาฬิกาตั้งพื้นเรือนตรงกลาง เธอรู้อยู่แล้วว่าในบรรดานาฬิกาตั้งพื้นทั้งหมดของร้านกาแฟแห่งนี้ มีเฉพาะเรือนตรงกลางเท่านั้นที่บอกเวลาได้ถูกต้อง ส่วนเวลาของอีกสองเรือนนั้น ถ้าไม่ช้าเกินไปก็จะเร็วเกินไป”

(คาวงุจิ โทซึคาซึ 2563: 143)

2.3 การกำหนดฤดูกาล

วรรณกรรมเรื่อง *เพียงชั่ววอยยังอุ่น* มีการใช้ฤดูกาลเป็นการแสดงถึงเวลาของเรื่องในขณะนั้น เช่นเรื่อง *คนรัก* กำหนดฤดูกาลในเรื่องเป็นช่วงปลายฤดูใบไม้ผลิ โดยการใช้ดอกซากุระเป็นตัวแทนสื่อถึงฤดูใบไม้ผลิ นอกจากดอกซากุระจะเป็นสัญลักษณ์ของฤดูใบไม้ผลิแล้ว ยังมีความหมายถึงความไม่ยั่งยืนของชีวิตอีกด้วย เนื่องมาจากดอกซากุระมีช่วงเวลานั้นสั้นมาก เพียงแค่สองอาทิตย์ดอกซากุระที่บ้านก็จะร่วงสู่ดิน ดังนั้น ดอกซากุระจึงเป็นเครื่องเตือนใจว่า ชีวิตมนุษย์นั้นแสนสั้น จึงเป็นสิ่งสำคัญในการใส่ใจสิ่งต่าง ๆ ของชีวิต เหมือนกับความรักของฟูมิโกะ ซึ่งหญิงสาวเพิ่งมาคิดได้ถึงการทำของตัวเองที่ตอนที่เลิกกับโกโร่ เธอจึงต้องการย้อนกลับไปยังอดีตเพื่อแก้ไขในสิ่งที่เธอได้ทำผิดพลาดไป การกลับไปครั้งนี้ แม้ความเป็นจริงจะไม่เปลี่ยนแปลง โกโร่ยังคงเดินทางไปอเมริกา แต่อย่างน้อยความรักของเธอและโกโร่ก็ยังคงอยู่ แม้ว่าเธอจะต้องรอชายหนุ่มถึงสามปีก็ตาม ดังข้อความต่อไปนี้

“ซากุระร่วงซะแล้วนะ”

(คาวงุจิ โทซึคาซึ 2563: 23)

ในเรื่อง *สามภรรยา* เนื้อเรื่องดำเนินต่อจากเรื่องแรกไม่นาน ซึ่งถัดจากฤดูใบไม้ผลิ ก็คือฤดูร้อน ในเรื่องนี้ผู้เขียนได้มีการบรรยายถึงความร้อนของฤดูร้อนได้อย่างชัดเจน ดังข้อความต่อไปนี้

“ประวัติศาสตร์ของญี่ปุ่น ได้บันทึกอุณหภูมิสูงสุดไว้ที่สี่สิบเอ็ดองศา เป็นอุณหภูมิที่วัดได้จากย่านเอคาวาซากิ จังหวัดโคจิ เมื่อวันที่ 12 สิงหาคม ค.ศ.2013 ท่ามกลางอากาศที่ร้อนจัดขนาดนั้น พัดลมติดเพดานคงไม่ช่วยอะไร แต่ร้านกาแฟแห่งนี้กลับเย็นสบายแม้จะอยู่กลางฤดูร้อนแบบนี้

เรื่องราวใครเป็นคนทำให้เย็นนั้น นอกจากพนักงานร้านแล้วก็ไม่
ผู้ใดล่วงรู้ และไม่มีวันได้รู้ด้วย”

(คาวงุจิ โทชิคาซึ 2563: 73)

เรื่องที่สาม คือเรื่อง **พี่น้อง** ยังคงดำเนินเรื่องอยู่ในช่วงฤดูร้อน แต่ผู้เขียนได้มีการบรรยายถึงฤดูหนาว
นั่นก็คือ เหตุการณ์ที่ลูกสาวของเค พนักงานในร้านกาแฟได้ยืมเวลาจากอนาคตมายังอดีต เพื่อพบหน้าแม่
ของเธอ ซึ่งช่วงเวลาในอนาคต คือช่วงฤดูหนาว ดังข้อความต่อไปนี้

“ดวงตาของเธอกลมโตดูน่ารัก อายานามน่าจะราว ๆ นักเรียน
มัธยมปลาย เธอสวมเสื้อคอเต่าสีเบจ มินิสเกิร์ตตาหมากรุก ถุงน่องสีดำ
และรองเท้าบู๊ต คาคเข้มขัดสีน้ำตาลไหม้ เธอแขวนเสื้อโค้ตคัฟเฟิลสีแดง
บนพนักเก้าอี้...

เพียงแต่ขณะนี้คือต้นเดือนสิงหาคม ถ้าดูจากฤดูกาลแล้ว เสื้อผ้า
ของเธอถือว่าแปลกประหลาดมากทีเดียว”

(คาวงุจิ โทชิคาซึ 2563: 136-137)

เรื่องสุดท้าย คือเรื่อง **แม่ลูก** ดำเนินอยู่ในช่วงปลายฤดูร้อน แต่ผู้เขียนได้มีการบรรยายเกี่ยวกับฤดู
ใบไม้ร่วง โดยใช้จ๊กจั้นเป็นตัวแทน แม้ว่าจริง ๆ แล้ว จ๊กจั้นจะเป็นตัวแทนของฤดูร้อนก็ตาม แต่ในความ
เชื่อของคนญี่ปุ่นนั้น นอกจากจ๊กจั้นจะเป็นตัวแทนของฤดูร้อนแล้ว ยังเป็นเครื่องเตือนใจคนญี่ปุ่นอีกว่า ชีวิต
นั้นแสนสั้น เพราะจ๊กจั้นมีอายุเพียงแค่หนึ่งสัปดาห์เท่านั้น ดังนั้น หากปรารถนาจะกระทำการใด ควรรีบ
กระทำการก่อนที่จะสายเกินไป เหมือนการตัดสินใจของเคที่เลือกจะกระทำการอย่างแน่วแน่ เพื่อที่จะไม่เสียใจใน
ภายหลัง ดังข้อความต่อไปนี้

“ในกลอน **ไฮกุ** นั้น **จ๊กจั้นฮิงุราชิ** เป็นคำใช้สื่อถึงฤดูใบไม้ร่วง เมื่อ
กล่าวถึงจ๊กจั้นฮิงุราชิ คนเราจะคิดว่ามันส่งเสียงช่วงปลายฤดูร้อน แต่อันที่
จริงมันเริ่มส่งเสียงตั้งแต่ฤดูร้อนเช่นเดียวกับจ๊กจั้นพันธุ์อื่น ๆ”

(คาวงุจิ โทชิคาซึ 2563: 206)

3. บรรยายกาศของฉาก

ผู้วิจัยพบว่าบรรยายกาศภายในวรรณกรรมเรื่องนี้มีอิทธิพลต่อตัวละคร เนื่องจากฉากและบรรยายกาศ
มีผลต่อตัวละคร รวมถึงเป็นการสร้างบุคลิกลักษณะของตัวละครด้วย ซึ่งในแต่ละเรื่องย่อมมีบรรยายกาศที่
แตกต่างกันออกไปตามอารมณ์และพฤติกรรมของตัวละคร เช่น เรื่อง **คนรัก** เป็นเรื่องราวของหญิงสาวที่แยก

ทางกับแฟนหนุ่มทั้งที่เคียดจะแต่งงานกัน เธอต้องการย้อนกลับไปในอดีตเพื่อหาเหตุผล และรังแกแฟนหนุ่มของเธอไม่ให้ไปทำงานที่อเมริกา และถึงแม้ว่าเธอจะรู้จักกฎของร้านกาแฟแห่งนี้ที่ว่า “เมื่อย้อนกลับไปในอดีต ปล่อยให้พยายามเพียงใดความเป็นจริงก็จะไม่เปลี่ยนแปลง” (คาวางูจิ โทชิคาชิ 2563: 2) แต่เธอก็ยังคงต้องการย้อนกลับไป เพื่อแก้ไขในสิ่งที่ผิดพลาด ผู้เขียนได้บรรยายบรรยากาศที่เต็มไปด้วยความอึมครึม มีดหม่น และความไม่ประทับใจในร้านกาแฟแห่งนี้และการตั้งคำถามของตัวละครหญิงสาว กล่าวคือ ความประทับใจแรกที่เธอมาเยือนร้านกาแฟแห่งนี้คือไม่ถูกใจ และถูกแฟนหนุ่มบอกเลิก บรรยากาศของร้านที่ถูกย้อมด้วยสีซีเปียและแสงไฟสลัว จึงยิ่งทำให้บรรยากาศอึมครึมและมีดหม่น ทั้งความคับแค้นของร้านที่ไม่เป็นส่วนตัวในการคุยเรื่องสำคัญ ยิ่งทำให้ตัวละครรู้สึกอึดอัดอีกด้วย ดังข้อความต่อไปนี้

“พอลองเข้าไปดู ฟูมิโกะก็นึกเสียใจ เพราะร้านแคบกว่าที่คิด ภายในร้านมีที่นั่งแบบเคาน์เตอร์กับโต๊ะ ตรงเคาน์เตอร์มีที่นั่งสามที่ นอกนั้นเป็นโต๊ะสำหรับนั่งสองคนอยู่สามตัว แปลว่าแค่มีลูกค้าในร้านเก้าคนที่นั่งก็เต็มแล้ว ‘เรื่องสำคัญ’ ที่เธอคาดหวังนั้น หากไม่กระซิบให้เบา มาก ๆ คนอื่นก็จะได้ยินกันหมด ชำร่ายบรรยากาศภายในร้านซึ่งถูกย้อมเป็นสีซีเปียภายใต้โคมไฟไม่กี่ดวงยังไม่เข้ากับรสนิยมของฟูมิโกะอีกด้วย”

(คาวางูจิ โทชิคาชิ 2563: 12)

ในเรื่อง *สามภรรยา* เป็นเรื่องราวของสามิที่เริ่มสูญเสียความทรงจำมากขึ้นเรื่อย ๆ ก่อนที่เขาจะความจำเสื่อมได้เขียนจดหมายฉบับหนึ่งไว้ เพื่อมอบให้กับภรรยา ก่อนที่เขาจะสูญเสียความทรงจำ แต่กระนั้นเขาก็ไม่ได้มอบจดหมายฉบับนั้นให้กับภรรยา เขาจึงมาที่ร้านกาแฟแห่งนี้เกือบทุกวัน เพื่อที่จะได้ย้อนเวลากลับไปมอบจดหมายฉบับนั้นให้กับภรรยา แม้ว่าเขาจะจำภรรยาของตัวเองไม่ได้ก็ตาม เมื่อภรรยาผู้ซึ่งเป็นพยาบาลรู้เรื่องจดหมาย เธอจึงต้องการย้อนกลับไปในอดีตในวันที่สามินำจดหมายมาที่ร้านกาแฟแห่งนี้ แม้สุดท้ายจดหมายฉบับนั้นจะไม่ใช่ “จดหมายรัก” อย่างที่เธอคิด แต่เมื่อเธอได้รับรู้ เธอจึงอยู่เคียงข้างเขา ในฐานะภรรยาแทนการอยู่เคียงข้างเขาในฐานะพยาบาล อย่างที่เธอทำมาตลอดตั้งแต่สามิของเธอเริ่มสูญเสียความทรงจำ และลืมเลือนว่าเธอเป็นภรรยาไป ดังนั้น แม้ผู้เขียนจะมีการบรรยายฉากและบรรยากาศที่เต็มไปด้วยความเข้าใจ ความปลงของตัวละคร อากาศเย็น ๆ สบาย ๆ ซึ่งขัดแย้งกับสภาพอากาศในฤดูร้อน โดยผู้เขียนได้บรรยายถึงชื่อร้านกาแฟ “ฟุนิคูลี ฟุนิคูลา” ชื่อดังกล่าวมาจากเพลง Funiculi, funiculà ซึ่งขับร้องโดย Luciano Pavarotti นักร้องชาวอิตาลี โดยมีเนื้อเพลงที่ชักชวนให้ไปปีนภูเขาไฟด้วยกัน ทำให้เห็นภาพลางวาปะทุ ท่ามกลางคลื่นความร้อนในฤดูร้อน แต่เมื่อโคตาเกะเดินเข้าไปในร้านกาแฟ ถึงแม้ภายในร้านจะคับแคบ แต่โคตาเกะกลับรู้สึกเย็นสบาย ทำให้ผู้อ่านรู้สึกว่ เนื้อเรื่องของ *สามภรรยา* มีความผ่อนคลาย และไม่หนักหน่วงดังการบรรยายภาพภูเขาไฟปะทุ ดังข้อความต่อไปนี้

“ระหว่างนั้นพวกเธอเผชิญไปเจอป้ายเล็ก ๆ ในตอกลิคของร้านกาแฟฟูนิกูลี ฟูนิกูลา เมื่อก่อน โคตาเคะเคยร้องเพลงนั้น ทั้งที่เป็นความทรงจำที่นานมาแล้ว เธอก็ยังจำทำนองเพลงได้แจ่มชัด เนื้อเพลงชักชวนให้ไปปิ่นภูเขาไฟด้วยกัน ภาพลวาวเคื่อดสีแดงวาบเข้ามาในสมองท่ามกลางคลื่นความร้อนแสนสาหัสจนผุดเป็นเหงื่อเม็ดแป้ง

ทว่าพอเธอลองเปิดประตูไม้หนักอึ้งก็พบว่าอากาศในร้านช่างเย็นสบาย เสียงกระดิ่งที่ดังกรังกรังก็ทำให้รู้สึกสบายใจ และทั้งที่ร้านคับแคบมีแค่โต๊ะสำหรับสองคนนั่งทั้งหมดสามตัวกับที่นั่งตรงเคาน์เตอร์สามที่แท้ ๆ แต่ลูกค้ายกลับมีเพียงผู้หญิงในชุดเดรสสีขาวซึ่งนั่งโต๊ะที่อยู่ห่างจากทางเข้าร้านมากที่สุดเท่านั้น ไม่รู้ว่าพวกเธอโชคดีหรือร้านนี้อยู่ในชอกหลืบ เกินไปกันแน่”

(คาวางูจิ โทชิคาชิ 2563: 95-96)

เรื่องที่สาม คือเรื่อง **พี่น้อง** เป็นเรื่องราวของพี่สาวที่หนีออกจากบ้าน เพราะไม่ต้องการสืบทอดธุรกิจของที่บ้าน จนน้องสาวต้องมาตามกลับบ้าน จนกระทั่งวันหนึ่งพี่สาวได้รับสายโทรศัพท์จากที่บ้าน และพบว่าน้องสาวของเธอได้เสียชีวิตเมื่อสามวันก่อน หลังจากเดินทางกลับจากร้านกาแฟแห่งนี้ อิราอิผู้เป็นพี่สาวจึงต้องการย้อนกลับไปในอดีตเพื่อได้ พบหน้าน้องสาวอีกครั้ง และได้พูดคุยกับเธอเป็นครั้งสุดท้าย ผู้บรรยายได้บรรยายฉากและบรรยากาศของร้านที่เน้นเรื่องความซับซ้อนของโครงสร้างของร้านกาแฟแห่งนี้ ดังข้อความต่อไปนี้

“...จาก โครงสร้างของร้านกาแฟแห่งนี้ ถ้าไม่รอให้เวลาผ่านไปสักครู่หลังกระดิ่งส่งเสียงดัง ก็จะไม่รู้ว่าใครเดินเข้ามา

แต่อิราอิรู้อยู่แล้วว่าคนที่เข้ามาคือคুমิ นาฬิกาเรือนตรงกลางในบรรดาสามเรือนบอกเวลาบ่ายสามโมง นาฬิกาแต่ละเรือนบอกเวลาต่างกันหมด อิราอิรู้อยู่แล้วว่าเฉพาะเรือนตรงกลางเท่านั้นที่บอกเวลาได้ถูกต้อง มันคือเวลาที่คুমิผู้เป็นน้องสาวมาเยือนร้านกาแฟแห่งนี้เมื่อสามวันก่อน

วันนั้นอิราอิต้องหลบอยู่หลังเคาน์เตอร์ เพราะ โครงสร้างของร้านกาแฟแห่งนี้ ตัวร้านตั้งอยู่ชั้นใต้ดิน จึงมีทางเข้าออกเพียงหนึ่งเดียว ต้องลงบันไดจากข้างบนเพื่อเข้าร้าน และออกจากร้านตรงทางเข้าออกเท่านั้น”

จากตัวอย่างข้างต้น หากมองในความเป็นจริง ก่อนที่มนุษย์เราจะค้นพบทางออกของปัญหา มักต้องเผชิญกับอุปสรรคมากมาย เหมือนกับอิราอิ แม้ภายนอกเธอจะเป็นคนที่ดูร้ายกาจ แต่เธอก็รักน้องสาวของเธอ

มาก เมื่อสูญเสียบุคคลสำคัญไปย่อมไร้ทางออกกว่าควรทำเช่นไร แม้เธอจะตัดสินใจมาที่ร้านกาแฟแห่งนี้เพื่อย้อนกลับไปในอดีตเพื่อพบน้องสาว แต่การย้อนกลับไปเพื่อพบหน้าน้องสาวนั้น เกือบทำให้เธอตัดใจกลับมายังเวลาปัจจุบันไม่ได้ เช่นกัน แต่สุดท้ายเธอก็ตัดใจกลับมา เพราะคำสัญญาที่ให้ไว้กับน้องสาวของเธอ

และเรื่องสุดท้าย คือเรื่อง*แม่ลูก* เป็นเรื่องราวของเค ผู้มีหัวใจอ่อนแอมาดั้งแต่เกิด แต่เธอก็ไม่เคยย่อท้อต่อโชคชะตา เธอใช้ชีวิตอย่างมีความสุข และมองโลกในแง่ดี ในเรื่องสุดท้ายนี้ ผู้เขียนเน้นความสำคัญของบรรยากาศที่เต็มไปด้วยความมืดหม่น แม้ว่าจะอยู่ในช่วงฤดูร้อนที่สดใสมากกว่าบรรยายจาก ทั้งมีการเปิดเรื่องด้วยเรื่องราวของจักจั่น ที่ในความเชื่อของคนญี่ปุ่นนั้น นอกจากจักจั่นจะสื่อถึงความร้อนแล้ว ยังเป็นเครื่องเตือนใจคนญี่ปุ่นว่าชีวิตนั้นแสนสั้น เพราะจักจั่นมีอายุเพียงแค่หนึ่งสัปดาห์เท่านั้น ดังนั้น หากปรารถนาจะกระทำสิ่งใด ควรรีบกระทำก่อนที่จะสายเกินไป เหมือนการตัดสินใจของเค ที่แม้ว่าคนรอบข้างจะห้ามปรามเธอทั้งเรื่องตั้งครรภ์และเรื่องเดินทางไปอนาคต แต่เธอก็ยังคงตัดสินใจในสิ่งที่เธอได้เลือกแล้วอย่างแน่วแน่ ดังข้อความต่อไปนี้

“เมื่อตะวันคล้อยต่ำและยามเย็น ใกล้เข้ามา เวลาได้ยินจักจั่นส่งเสียงระงมจะชวนให้รู้สึกหดหู่จนอยากรีบเดินกลับบ้าน ไม่บ่อยนักที่จะได้ยินเสียงจักจั่นฮึร่าฮึราในเมือง เพราะจักจั่นฮึร่าฮึราต่างจากจักจั่นอาบู่ระและจักจั่นมินมินตรงที่แม่จะเป็นช่วงเวลากลางวัน พวกมันก็ชอบสถานที่ที่มีสลัวซึ่งแสงแดดส่องไม่ถึงอย่างในป่าทั่วไปหรือป่าสนของญี่ปุ่น”

(คาวางูจิ โทชิคาซึ 2563: 206)

ความสัมพันธ์ระหว่างฉากและตัวละครในวรรณกรรมเรื่องเพียงช่วงเวลากาแฟยังอุ่น

อิราวตี ไตลิ่งคะ (2546: 58) ได้กล่าวถึงวิธีการสร้างตัวละคร (characterization) ของริมมอน-เคนอน ไว้ว่า การรู้จักตัวละครทางอ้อมจากการที่ผู้เขียนบรรยายลักษณะภายนอกของตัวละคร ผู้อ่านจะต้องตีความเองว่าตัวละครที่มีลักษณะภายนอกนั้น ๆ เป็นคนอย่างไร เช่น การแต่งหน้า การแต่งกาย การใช้เครื่องประดับฐานะ รวมทั้งสภาพแวดล้อม เช่น บ้านเรือน ห้อง เป็นต้น

ฉากในวรรณกรรมเรื่องเพียงช่วงเวลากาแฟยังอุ่น มีความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกับตัวละคร กล่าวคือฉากส่งผลกับพฤติกรรมของตัวละครในเรื่อง หรือแสดงลักษณะนิสัยของตัวละครให้ชัดเจน ตัวละครในวรรณกรรมเรื่องนี้ ตัวอย่างเช่น

ฟูมิโกะ แฟนสาวในเรื่อง *คนรัก* จากการวิเคราะห์ ผู้วิจัยพบว่า ฟูมิโกะ เป็นคนเก่ง และมีความเชื่อมั่นในตัวเองสูง กล่าวคือ สมัยมัธยมเธอเรียนรู้ด้วยตนเอง สามารถพูดได้หลายภาษา นอกจากนี้ เธอยังเป็นบุคคลที่อุทิศชีวิตให้กับการทำงานมากกว่าความรัก ผู้เขียนได้มีการบรรยายฉากและบรรยากาศของร้านกาแฟดังข้อความต่อไปนี้

“...ป้ายขนาดเล็กในตรอกลึกไว้ผู้คน เนื่องจากร้านกาแฟนั้นอยู่ชั้นใต้ดิน จึงไม่รู้เลยว่าบรรยากาศภายในร้านเป็นอย่างไร แต่ทั้งคู่ก็โดนดึงดูดด้วยชื่อร้านในเนื้อเพลงที่ฮัมสมัยเด็ก

พลองเข้าไปดู ฟูมิโกะก็นึกเสียใจ... ‘เรื่องสำคัญ’ ที่เธอคาดหวังนั้น หากไม่กระซิบให้เบามาก ๆ คนอื่นก็จะได้ยินกันหมด ชำร่ายบรรยากาศภายในร้านซึ่งถูกข้อมเป็นลิซีเปียภายใต้โคมไฟไม่กี่ดวงยังไม่เข้ากับรสนิยมของฟูมิโกะอีกด้วย”

(คาวางูจิ โทชิคาซึ 2563: 11-12)

จากข้างต้นเป็นความประทับใจแรกของฟูมิโกะที่มีต่อร้านกาแฟแห่งนี้ ซึ่งความคิดเห็นของฟูมิโกะดังกล่าว แสดงนิสัยของฟูมิโกะที่ค่อนข้างถือตัวเองเป็นสำคัญ แม้ว่าเธอจะถูกดึงดูดด้วยชื่อร้านกาแฟ แต่เมื่อเข้าไปในร้านเธอกลับรู้สึกว่าร้านกาแฟแห่งนี้ไม่ใช่รสนิยมของเธอ และยังไม่พอใจมากขึ้นเมื่อต้องคุย “เรื่องสำคัญ” กับแฟนหนุ่ม ณ ที่แห่งนี้อีกด้วย

โคตาเกะ พยาบาลสาวภรรยาของฟูสะงิในเรื่อง *สามีภรรยา* จากการวิเคราะห์ ผู้วิจัยพบว่า โคตาเกะค่อนข้างเป็นคนใจเย็นตามแบบฉบับอาชีพพยาบาล เรียบร้อย อีกทั้งยังเป็นผู้หญิงที่มีใจเด็ดเดี่ยว กล่าวคือ แม้ว่าสามีของเธอจะค่อย ๆ ความจำเสื่อม และลืมเดือนเธอไป แต่เธอก็ยังคงอยู่เคียงข้างสามีของเธอ แม้ไม่ได้ทำหน้าที่ภรรยา แต่ได้อยู่ในฐานะพยาบาลเคียงข้างเขาก็เพียงพอแล้วสำหรับเธอ ผู้เขียนได้บรรยายให้ผู้อ่านเห็นถึงความร้อนในฤดูร้อนโดยใช้ภาพภูเขาไฟและลาวา ดังข้อความต่อไปนี้

“ระหว่างนั้นพวกเธอเผชิญไปเจอป้ายเล็ก ๆ ในตอกลึกของร้านกาแฟชื่อฟูนิกุชิ ฟูนิกุลา เมื่อก่อน โคตาเกะเคยร้องเพลงนั้น ทั้งที่เป็นความทรงจำที่นานมาแล้ว เธอก็ยังจำทำนองเพลงได้แจ่มชัด เนื้อเพลงชักชวนให้ไปปีนภูเขาไฟด้วยกัน ภาพลาวาเดือดสีแดงวาบเข้ามาในสมองท่ามกลางคลื่นความร้อนแสนสาหัสจนผุดเป็นเหงื่อเม็ดเป้ง”

(คาวางูจิ โทชิคาซึ 2563: 95-96)

จากข้างต้น แม้ว่าผู้เขียนจะบรรยายให้เห็นภาพกลิ่นความร้อนแค่นั้น แต่เมื่อโคตาเกะเข้าไปในร้าน การบรรยายฉากและบรรยากาศภายในร้านกลับเย็นสบาย ด้วยสีของเพดานหรือสีของเฟอร์นิเจอร์ภายในร้าน ที่เป็นสีโทนเย็นอย่างสีน้ำตาลและสีเขียวอ่อน ๆ ซึ่งเป็นส่วนช่วยให้ลักษณะนิสัยหรือพฤติกรรมของ โคตาเกะที่เป็นคนใจเย็นมีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น ดังข้อความต่อไปนี้

“เก้าอี้ในร้านกาแฟแห่งนี้เป็นเก้าอี้ขาสิงโตทรงโค้งอ่อนช้อย อัน เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวของวัตถุโบราณ ทั้งบริเวณสำหรับนั่งและพนักงาน ิบด้วยผ้าสีเขียวมอสอ่อน ๆ...”

(คาวางูจิ โทชิคาซึ 2563: 106)

อิราอิ ยาเอโกะ พี่สาวที่หนีออกจากบ้านในเรื่อง *พี่น้อง* จากการวิเคราะห์ ผู้วิจัยพบว่า อิราอิมักจะใช้ชีวิตตามความพอใจของตนเองคือ อยากทำก็ทำ ไม่อยากทำก็ไม่ทำ แต่งกายค่อนข้างจัดจ้านด้วยเสื้อผ้าหลาก สีสีน เพราะเธอเปิดร้านสเน็กบาร์หรือร้านกินดื่มประเภทหนึ่ง แต่เป็นเพียงภาพลักษณ์ภายนอกเท่านั้น แม้ว่าเธอจะเป็นคนพูดจาแบบตรงไปตรงมา หรือบางครั้งก็ขวานผ่าซาก แต่เธอเป็นคนที่รับฟังความคิดเห็น ของผู้อื่นเสมอ ถูกก็ว่าถูก ผิดก็ว่าไปตามผิด ด้วยนิสัยเช่นนี้ เธอจึงเป็นคนที่ค่อนข้างเดาความคิดได้ยาก การ บรรยายฉากและบรรยากาศที่เกี่ยวกับอิราอิในเรื่องนี้จึงเต็มไปด้วยความลึกซึ้งและซับซ้อน ไม่ว่าจะเป็น โครงสร้างทางเข้าร้านที่ซับซ้อน ห้องน้ำ หรือแม้แต่บ้านของอิราอิ ดังข้อความต่อไปนี้

“...เธอเดินจากหน้าบ้านไปตามทางเดิน รอบบริเวณมีคสนิททั้งที่ ยังกลางวันอยู่ เป็นความมืดมิดภายในสิ่งปลูกสร้างซึ่งเป็นเอกลักษณ์ เฉพาะตัวของบ้านสไตล์ญี่ปุ่น กระนั้นอิราอิก็รู้สึกอยู่ดีว่าความมืดมิดนี้แผ่ ออกไปเรื่อย ๆ อย่างไม่รู้จุดสิ้นสุด”

(คาวางูจิ โทชิคาซึ 2563: 164-165)

จากบทบรรยายข้างต้น เป็นการบรรยายลักษณะบ้านของอิราอิ มีส่วนช่วยให้พฤติกรรม หรืออารมณ์ ของอิราอิชัดเจนขึ้น กล่าวคือ นอกจากจะแสดงถึงนิสัยที่ลึกซึ้งซับซ้อนของอิราอิแล้ว ยังแสดงถึงอารมณ์ ความสับสนของอิราอิ เมื่อทราบว่าน้องสาวที่เคยสนิทกัน ได้จากไปโดยไม่ได้รับความเข้าใจกัน เธอจึง รู้สึกไร้ทางออกว่าต้องทำอะไร เหมือนโครงสร้างของร้านกาแฟแห่งนี้ที่กว่าจะเจอทางเข้าหรือทางออกก็ ใช้เวลาหลายนาทีเช่นกัน รวมถึงบรรยากาศทั้งที่บ้านของเธอเองและโครงสร้างร้านกาแฟที่ทำให้ความรู้สึก หม่นหมอง

โทคิตะ เค พนักงานสาวในร้านกาแฟย้อนเวลาแห่งนี้ ในเรื่อง *แม่ลูก* จากการวิเคราะห์ ผู้วิจัยพบว่า เค เป็นคนที่มองโลกในแง่ดี แม้ว่าเธอจะหัวใจอ่อนแอตั้งแต่เกิด แต่เธอก็ใช้ชีวิตอย่างมีความสุข ผู้เขียนได้ บรรยายฉากและร้านกาแฟ ดังข้อความต่อไปนี้

“เสาดันใหญ่กับคานไม้ธรรมชาติที่ไขว่กันอยู่บนเพดานสีน้ำตาลเข้มเป็นมันเงาเหมือนเปลือกเกล็ด มีนาฬิกาตั้งพื้นขนาดใหญ่สามเรือนผนังเป็นผนังดินสีขี้มึน ๆ คล้ายสีแป้งคินาโกะ รอยเปื้อนจาง ๆ ซึ่งสะสมมาเป็นเวลากว่าร้อยปีนับตั้งแต่ก่อตั้งร้านคือเสน่ห์ที่เคชอบของร้านนี้ แสงสลัวล้อมทั่วทั้งร้านเป็นสีซีเปีย แม้เป็นยามกลางวันก็ไม่อาจรับรู้เวลาได้ ภายในร้านแผ่บรรยากาศแบบย้อนยุคเหมือนดั่งเคย พัดลมที่ทำจากไม้หมุนอยู่บนเพดานช้า ๆ โดยไม่ส่งเสียง หากมองแค่เดิน ๆ จะไม่รู้ว่าจะเดินทางมายังอีกสิบปีข้างหน้าจริงหรือไม่”

(คาวางูจิ โทชิคาชิ 2563: 239-240)

จากข้างต้น แสดงให้เห็นว่าเคมีมุมมองเกี่ยวกับร้านกาแฟแห่งนี้ที่แตกต่างจากคนอื่น ซึ่งตัวละครอื่น ๆ ที่มาเยือนร้านกาแฟแห่งนี้ มองว่าการที่ร้านกาแฟแห่งนี้ถูกล้อมด้วยสีซีเปีย และมีแสงสลัว ให้ความรู้สึกอึมครึมและลึกซึ้งซับซ้อน แต่เคกลับมองว่าการตกแต่งแบบย้อนยุค แสงสลัวในร้านที่ถูกล้อมด้วยสีซีเปีย หรือผนังดินสีขี้มึน ๆ คือเสน่ห์อย่างหนึ่งของร้านกาแฟแห่งนี้

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างฉากและตัวละครในวรรณกรรมเรื่อง **เพียงชั่วเวลากาแฟยังอุ่น** พบว่า ผู้เขียนได้มีการบรรยายบุคลิก ลักษณะนิสัย หรือความรู้สึกของตัวละครผ่านการบรรยายจากร้านกาแฟนอกเหนือจากการบรรยายโดยตรง ดังนั้น ฉากในวรรณกรรมเรื่องนี้จึงเป็นจุดเชื่อมโยงสำคัญที่ส่งผลต่อตัวละคร ซึ่งทำให้ผู้อ่านเข้าใจอารมณ์ ความคิด หรือพฤติกรรมของตัวละคร ณ ตอนนั้นหรือเหตุการณ์นั้นชัดเจนขึ้นอีกด้วย

ความสัมพันธ์ระหว่างฉากและโครงเรื่องในวรรณกรรมเรื่องเพียงชั่วเวลากาแฟยังอุ่น

สถานที่หรือฉากในวรรณกรรมมิได้มีขึ้นมาโดยไร้ความหมาย มิใช่สถานที่ที่บรรยายแล้วก็แล้วไป แต่เป็นส่วนหนึ่งของโครงสร้างเรื่องเล่า และมีผลต่อการอ่าน และคือการให้ผู้อ่านอ่านว่าสถานที่แห่งนี้ซึ่งเลือกมาจากสถานที่จำนวนมากภายใต้ใจได้นั้นเลือกมาเพื่อให้เรื่องแตงนี้ น่าสนใจติดตาม (วัลยา วัฒนศรี, 2541, หน้า 185-194) นอกจากนี้ กุหลาบ มัลลิกะมาส (2522: 103) ได้กล่าวถึงการวิเคราะห์โครงเรื่อง ซึ่งอาจทำได้ดังนี้

1. การอธิบายถึงสถานการณ์ในตอนเปิดเรื่อง (Exposition)
2. ปัญหาเริ่มปรากฏ (Inciting moments)
3. การขยายตัวคลี่คลายของปัญหานั้น หรือเรียกอีกนัยหนึ่งว่า การดำเนินเรื่องหรือการพัฒนาเรื่อง (Development)

4. การที่ปัญหาได้รับการแก้ไข และเป็นระยะที่เรื่องเปลี่ยนแปลงไปทางใดทางหนึ่ง (Climax)
5. การคลี่คลายเข้าสู่จุดจบ ช่วงเวลาของการแก้ไขปัญหานั้น (Denouement and final suspense)
6. จุดจบของปัญหา (Conclusion)

วรรณกรรมเรื่อง *เพียงชั่วเวลากาแฟยั่งอุ่น* เป็นวรรณกรรมที่มีทั้ง 4 เรื่อง ได้แก่ *คนรัก สามภรรยา ที่น้อง และแม่ลูก* ซึ่งทั้ง 4 เรื่องนี้ มีโครงเรื่องแตกต่างกันออกไป โดยมีร้านกาแฟ ซึ่งเป็นฉากหลักในวรรณกรรมเรื่องนี้เป็นจุดเชื่อมโยงทั้ง 4 เรื่องเข้าด้วยกัน หากพิจารณาการลำดับเหตุการณ์ในโครงเรื่องทั้ง 4 เรื่อง และความสัมพันธ์กับฉาก สามารถพิจารณาได้ดังนี้

1. การเปิดเรื่อง (Exposition) สิ่งที่เหมือนกันของทั้ง 4 เรื่องนี้คือ การเปิดเรื่องด้วยฉากร้านกาแฟ ซึ่งผู้วิจัยพบว่า การเปิดเรื่องด้วยการบรรยายฉากและบรรยากาศของร้านกาแฟ ช่วยทำให้ผู้อ่านรู้สึกเห็นภาพร้านกาแฟและมีอารมณ์ร่วมเหมือนนั่งอยู่ในร้านกาแฟร่วมกับตัวละคร นอกจากนี้ยังช่วยทำให้ผู้อ่านได้ทำความเข้าใจถึงแก่นเรื่องในแต่ละเรื่องนั้น ๆ ผ่านการบรรยายอีกด้วย ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ฉากเปิดเรื่อง*คนรัก* ผู้เขียนบรรยายฉากร้านกาแฟไว้ว่าอยู่ชั้นใต้ดิน ไม่มีหน้าต่าง ภายในร้านล้อมด้วยสี่ซีเปีย หรือแม้แต่หน้าต่างสามเรือนบอกเวลาไม่ตรงกัน กล่าวคือ ฉากเปิดเรื่องดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงความอึดอัดของร้านกาแฟที่ถูกล้อมด้วยสี่ซีเปีย ความลึกดำของร้านกาแฟที่อยู่ชั้นใต้ดิน และเกิดคำถามและความสงสัยกับผู้อ่านเกี่ยวกับนาฬิกาสามเรือนที่ตั้งอยู่ในร้านกาแฟแห่งนี้ ดังข้อความต่อไปนี้

“ร้านกาแฟที่ทั้งคู่ยกกันตั้งอยู่ชั้นใต้ดิน จึงไม่มีหน้าต่าง อุปกรณ์ให้แสงในร้าน มีเพียงโป๊ะไฟหกดวงที่ห้อยลงมาจากเพดานและโคมไฟติดผนังอีกหนึ่งดวงซึ่งอยู่ใกล้กับทางร้าน ด้วยเหตุนี้หากจะแยกแยะกลางวันกลางคืนภายในร้านซึ่งถูกล้อมเป็นสี่ซีเปียอยู่เสมอ นั้น ต้องพึ่งนาฬิกาสถานเดียว

ภายในร้านมีนาฬิกาตั้งพื้นแบบโบราณขนาดใหญ่วางอยู่สามเรือน แต่เข็มนาฬิกาของทั้งสามเรือนชี้บอกเวลาต่างกันหมด ลูกค้ายี่มาเยือนร้านกาแฟแห่งนี้เป็นครั้งแรกจะไม่รู้ว่าทางร้าน ตั้งใจให้เป็นเช่นนั้น หรือนาฬิกาพังกันแน่ สุดท้ายจึงต้องดูเวลาจากนาฬิกาของตัวเอง”

(คาวงุจิ โทชิคาชิ 2563: 7)

ฉากเปิดเรื่อง *สามภรรยา* ผู้เขียนได้บรรยายถึงฉากร้านกาแฟไว้ว่า อยู่ในช่วงฤดูร้อน ในร้านมีการตกแต่งใหม่และไม่มีเครื่องปรับอากาศ การบรรยายเปิดเรื่องดังกล่าวทำให้ผู้อ่านสัมผัสถึงความร้อนในฤดูร้อน แม้ว่าร้านกาแฟจะอยู่ชั้นใต้ดิน แต่ก็ไม่ได้ให้ความรู้สึกอึดอัดที่เกิดจากร้านที่ถูกข้อมด้วยสี่ซีเปียเหมือนเรื่องแรก ดังข้อความต่อไปนี้

“ร้านกาแฟแห่งนี้ไม่มีเครื่องปรับอากาศ ร้านเปิดในปีเมจิที่เจ็ด ซึ่งก็ผ่านมานานี่ร้อยสี่สิบปีแล้ว แม้จะตกแต่งภายในใหม่ไปบ้าง แต่เกือบทุกอย่างยังคงเดิมเหมือนสมัยเพิ่งเปิด และร้านกาแฟที่เราเห็นในสมัยใหม่นั้นก็เปิดทำการอย่างเป็นทางการเมื่อปีเมจิที่ยี่สิบเอ็ด จึงถือว่าร้านนี้น่าสมัยกว่าร้านอื่นถึงสิบสี่ปี

...ปีเมจิที่เจ็ดเป็นยุคที่ทั่วโลกยังใช้ตะเกียงน้ำมันกันอย่างแพร่หลาย พอเริ่มมีไฟฟ้าให้ใช้ได้อย่างทั่วถึง อุปกรณ์ให้แสงก็เปลี่ยนจากตะเกียงน้ำมันซึ่งใช้ในช่วงแรกที่เปิดร้านมาเป็นไฟฟ้าแทน แต่มีเฉพาะเครื่องปรับอากาศอย่างเดียวที่ทางร้านไม่ยอมติดตั้ง เพราะกลัวจะทำลายทัศนียภาพภายในร้าน และยังคงเป็นเช่นนั้นมาจนถึงปัจจุบัน ”

แม้จะเป็นร้านกาแฟที่อยู่ชั้นใต้ดิน แต่ฤดูร้อนที่ช่วงเวลากลางวัน อุณหภูมิสูงเกินสามสิบองศา อากาศภายในร้านก็คงร้อนอบอ้าวเช่นกัน ร้านกาแฟแห่งนี้จึงติดตั้งพัดลมตัวใหญ่ ดูจากที่ใช้ไฟฟ้า แปลว่าคงเอามาติดตั้งภายหลัง ทว่าพัดลมตัวนี้ไม่ได้ลมแรงขนาดนั้น หน้าที่หลัก ๆ ของมันน่าจะเป็นทำให้อากาศหมุนเวียนเสียมากกว่า ”

(คาวางูจิ โทชิคาซึ 2563: 72-73)

ฉากเปิดเรื่อง *พี่น้อง* แม้ผู้เขียนไม่ได้บรรยายฉากร้านกาแฟเป็นฉากเปิดเรื่อง แต่เหตุการณ์ตอนต้นเรื่องก็ยังคงเกิดในร้านกาแฟแห่งนี้ อีกทั้งผู้เขียนยังได้บรรยายถึงโครงสร้างของร้านกาแฟไว้ตอนต้นเรื่องไว้ว่า โครงสร้างของร้านค่อนข้างซับซ้อนและมีทางเดียว สู่ให้ผู้อ่านเข้าใจถึงความซับซ้อนของมนุษย์ ที่ต้องเผชิญกับปัญหาและต้องหาทางแก้ไข ดังข้อความต่อไปนี้

“ทางเข้าร้านกาแฟแห่งนี้มีโครงสร้างแปลกอยู่สักหน่อย เมื่อเดินลงบันไดจากด้านบนจะเจอประตูบานใหญ่อยู่ตรงหน้า ซึ่งสูงถึงสองเมตร และตกแต่งด้วยรอยแกะสลักลึกลับสไตล์ยุโรป ปรากฏของเปลือกไม้ทำให้เกิดเงาทั่วทั้งบานประตูจึงให้บรรยากาศหรรษา

จากประตูปานนี้จนถึงทางเข้าสู่ตัวร้านมีระยะห่างกันเล็กน้อย
ก้นกลาง โดยพื้นที่กว้างคล้ายโถงที่ไม่ได้ปูกระเบื้องบนพื้น ดังนั้นแค่
กระดิ่งส่งเสียงอย่างเดียวไม่อาจช่วยให้รู้ได้ว่าผู้มาเยือนคือใคร”

(คาวางุจิ โทชิคาซึ 2563: 157)

ฉากเปิดเรื่องสุดท้าย เรื่อง **แม่ลูก** ผู้เขียนได้มีการบอกเล่าเกี่ยวกับจ๊กจั่น และบรรยายจากร้านกาแฟไว้
ว่า ไม่ไกลจากร้านกาแฟมีจ๊กจั่นอาศัยอยู่ แม้อาคารกาแฟจะอยู่ชั้นใต้ดิน แต่ก็ยังคงได้ยินเสียงจ๊กจั่นร้อง
กล่าวคือ ในความเชื่อของคนญี่ปุ่น นอกจากจ๊กจั่นจะบ่งบอกถึงฤดูร้อนแล้ว ยังเป็นเครื่องเตือนใจคนญี่ปุ่นว่า
ชีวิตนั้นแสนสั้น เพราะจ๊กจั่นมีอายุเพียงแค่หนึ่งสัปดาห์เท่านั้น ดังนั้น หากปรารถนาจะกระทำการใด ควรรีบ
กระทำก่อนที่จะสายเกินไป เหมือนการตัดสินใจของเค ที่แม้ว่าคนรอบข้างจะห้ามปรามเธอทั้งเรื่องตั้งครุฑ
และเรื่องเดินทางไปอนาคต แต่เธอก็ยังคงตัดสินใจในสิ่งที่เธอได้เลือกแล้วอย่างแน่วแน่
ดังข้อความต่อไปนี้

“ทว่าใกล้กับร้านกาแฟแห่งนี้มีจ๊กจั่นอิรุงตัวหนึ่งอาศัยอยู่ พอ
พระอาทิตย์เริ่มคล้อยต่ำ มันจะส่งเสียงดังมาจากที่ไหนสักแห่ง เสียงนั้น
ช่างประหลาดและเบาหวิวราวกับจะเลื่อนหายไปใ้อากาศ

บางทีเสียงนั้นก็ดังมาให้ได้ยินถึงในร้านกาแฟแห่งนี้ด้วย แต่
เนื่องจากร้านตั้งอยู่ชั้นใต้ดิน จึงต้องเงี่ยหูฟังเท่านั้น”

(คาวางุจิ โทชิคาซึ 2563: 207)

2. ปัญหาริมปรากฏ (Inciting moments) ปมปัญหาของทั้ง 4 เรื่องล้วนแตกต่างกันออกไป ในช่วง
นี้ ผู้เขียนไม่ได้บรรยายถึงจากร้านกาแฟ ส่วนใหญ่เป็นบรรยากาศโดยรอบของตัวละครที่ช่วยทำให้อารมณ์
ของตัวละครเด่นชัดมากขึ้น ตัวอย่างเช่น

เรื่อง **คนรัก** ปมปัญหาของเรื่องนี้คือ ฟุมิโกะถูกแฟนหนุ่มที่คบกันมานานบอกเลิก เธอจึงต้องการหา
คำตอบของสาเหตุที่เลิกกรากัน ผู้เขียนได้มีการบรรยายความรู้สึกของฟุมิโกะผ่านการดื่มกาแฟตอนที่เธอต้อง
ดื่มกาแฟก่อนที่กาแฟจะเย็นชืดว่า กาแฟมีรสชาติขม เหมือนความรู้สึกของฟุมิโกะขณะนั้นที่ยังไม่ปรับความ
เข้าใจกับแฟนหนุ่ม ดังข้อความต่อไปนี้

“กาแฟยังขมเกินกว่าที่ที่คาด ขมกว่ากาแฟทุกถ้วยที่ฟุมิโกะเคยดื่ม
มาจนถึงตอนนี้ยังเห็นได้ชัด”

(คาวางุจิ โทชิคาซึ 2563: 62)

แต่เมื่อเธอกลับมาจากอดีต และปรับความเข้าใจกับแฟนหนุ่มเรียบร้อยแล้ว ฟุมิโกะกลับคิดว่ากาแฟแก้วนั้นมีรสชาติหวานเลี่ยน ถูกปากเธอมากขึ้น ดังข้อความต่อไปนี้

“เธอรู้สึกเหมือนฝันไป แต่ถ้วยกาแฟตรงหน้าว่างเปล่า รสหวาน
เลี่ยนยังหลงเหลืออยู่ในปาก”

(คาวางูจิ โทชิคาซึ 2563: 68)

3. การดำเนินเรื่องหรือการพัฒนาเรื่อง (Development) ของทั้ง 4 เรื่องเหมือนกัน นั่นก็คือช่วงที่ตัวละครย้อนเวลา โดยผู้เขียนได้มีการบรรยายฉากและบรรยากาศของร้านกาแฟ ซึ่งต่างกันไปตามแต่ละเรื่อง และพฤติกรรมหรืออารมณ์ของตัวละคร โดยสามเรื่องแรก ได้แก่ *คนรักสามภรรยา* และ *พี่น้อง* ตัวละครในเรื่องดังกล่าวได้ย้อนกลับไปในอดีต ส่วนเรื่องสุดท้าย เรื่อง *แม่ลูก* เป็นการเดินทางไปยังอนาคต แต่เมื่อตัวละครได้ย้อนเวลา ทุกอย่างในร้านยังคงเหมือนเดิม เป็นการสื่อถึงกฎที่ว่า “เมื่อย้อนกลับไปในอดีต ต่อให้พยายามเพียงใดความเป็นจริงก็จะไม่เปลี่ยนแปลง” แต่ก็เชื่อว่าอนาคตความรู้สึกของตัวละครจะไม่เปลี่ยนไป ดังนั้น ทุกครั้งที่ตัวละครย้อนเวลากลับไป แม้ทุกอย่างในร้านไม่ว่าจะเป็นเฟอร์นิเจอร์ ตัวละครประกอบฉากอื่น ๆ จะเหมือนเดิม แต่สิ่งที่เปลี่ยนไปคือที่นั่งของตัวละครที่ย้อนกลับไป นั่นเป็นการสื่อว่า การแก้ไขความผิดพลาดในครั้งนี้ย่อมมีการเปลี่ยนแปลงนั่นเอง ดังข้อความต่อไปนี้

“เธอกลับมาเมื่อหนึ่งสัปดาห์ก่อนแล้วไม่คิดแน่ สภาพภายในร้าน
เหมือนกับในความทรงจำเปื้อน ชายชื่อฟูสะจินั่งกางนิตยสารตรงที่นั่งซึ่ง
อยู่ใกล้กับทางเข้าร้านมากที่สุด ฮิราอิที่นั่งตรงเคาน์เตอร์ คะซุนั่งอยู่ตรงนั้น
ส่วน โกวโรก็นั่งเก้าอี้ตรงโต๊ะที่พวกเขาสองคนนั่งหันหน้าเข้าหากัน

จะแปลกก็แค่เรื่องเดียว นั่นคือที่นั่งของฟุมิโกะ หนึ่งสัปดาห์ก่อน
เธอนั่งเก้าอี้ตัวตรงข้ามกับ โกวโร แต่ตอนนี้เธอนั่งตรงเก้าอี้ที่ผู้หญิงในชุด
เดรสเคยนั่ง จริงอยู่ว่าเธอหันหน้าเข้าหา โกวโรเหมือนเดิม แต่ คันนั่งคนละ
โต๊ะจนดูห่างไกลกัน”

(คาวางูจิ โทชิคาซึ 2563: 60)

จากข้างต้น เป็นการย้อนเวลากลับไปหาคนรักของฟุมิโกะ ผู้เขียนได้บรรยายเฟอร์นิเจอร์หรือตัวละครประกอบฉากอื่น ๆ ที่ยังคงเหมือนเดิมในความทรงจำ ไม่ว่าจะเป็นชายที่ชื่อฟูสะจินั่งกำลังนั่งอ่านนิตยสารอยู่ที่โต๊ะใกล้ทางเข้าร้าน ฮิราอิที่นั่งอยู่ตรงเคาน์เตอร์ ที่เคาน์เตอร์กำลังทำงานอยู่ที่เคาน์เตอร์เช่นกัน แต่ที่ไม่เหมือนเดิมคือที่นั่งของฟุมิโกะ ซึ่งจากเดิมนั่งอยู่ตรงเก้าอี้ตรงข้าม โกวโร เปลี่ยนมานั่งตรงเก้าอี้ที่ย้อนเวลาด้านนั่นเอง

ส่วนเรื่องสุดท้าย คือเรื่อง*แม่ลูก* ซึ่งแตกต่างไปจากเรื่องอื่น ๆ ก็คือ เรื่องนี้ตัวละครได้เดินทางไปยังอนาคต ผู้เขียนได้มีการบรรยายฉากในร้านยังคงเป็นเหมือนเดิม ดังสามเรื่องแรก ไม่ว่าจะเป็นาฬิกาตั้งพื้น สามเรือน รอยบนผนัง หรือแสงสลัวในร้านที่ถูกข้อมเป็นสี่เหลี่ยม คังข้อความต่อไปนี้

“เสาดันใหญ่กับคานไม้ธรรมชาติที่ไขว่กันอยู่บนเพดานสีน้ำตาล เข้มเป็นมันเงาเหมือนเปลือกเกล็ดค มีนาฬิกาตั้งพื้นขนาดใหญ่สามเรือน ผนังเป็นผนังคินสีขริม ๆ คล้ายสีแป้งคินาโกะ รอยเปื้อนจาง ๆ ซึ่งสะสมมาเป็นเวลากว่าร้อยปีนับตั้งแต่ก่อตั้งร้านคือเสน่ห์ที่เชชอบของร้านนี้ แสงสลัวข้อมทั่วทั้งร้านเป็นสี่เหลี่ยม แม้เป็นยามกลางวันก็ไม่อาจรับรู้เวลาได้ ภายในร้านแผ่บรรยากาศแบบย้อนยุคเหมือนคังเคย พัดลมที่ทำจากไม้หมุนอยู่บนเพดานช้า ๆ โดยไม่ส่งเสียง หากมองแค่เดิน ๆ จะไม่รู้ว้าเธอเดินทางมายังอีกสิบปีข้างหน้าจริงหรือไม่”

(คาวางุจิ โทชิคาชิ 2563: 239-240)

การบรรยายฉากในเหตุการณ์ที่ย้อนเวลาไปอดีตหรืออนาคตให้คงสภาพฉากเหมือนเดิมไว้ไม่เปลี่ยนแปลง ทำให้ผู้อ่านเห็นว่า เวลาในปัจจุบันถูกหยุดไว้ ฉากไม่เปลี่ยนแปลงแต่พฤติกรรมของตัวละครที่ย้อนเวลาเปลี่ยนไปเท่านั้น ดังนั้น ฉากในจุดพัฒนาเรื่องจึงสำคัญต่อโครงเรื่องอย่างมาก

4. จุดจบของปัญหา (Conclusion) การปิดเรื่องของวรรณกรรมเรื่องนี้ เป็นตอนที่ตัวละครไปกลับมาสู่ช่วงเวลาปัจจุบัน ความรู้สึก อารมณ์ หรือพฤติกรรมของตัวละครก็เปลี่ยนแปลงไป ผู้เขียนได้ใช้การบรรยายฉากและบรรยากาศ ทำให้เห็นความรู้สึก อารมณ์ หรือพฤติกรรมของตัวละครเด่นชัดขึ้น อีกทั้งตอนจบของแต่ละเรื่องเป็นการจบแบบที่ให้อ่านไปคิดต่ออีกด้วย

เรื่อง*คนรัก* ความรู้สึกของฟูมิโกะต่อร้านกาแฟแห่งนี้ ในตอนแรกคือความไม่ประทับใจ อีกทั้งเธอก็ไม่ชอบคิมกาแฟ คังข้อความต่อไปนี้

“เธอรู้สึกเหมือนฝันไป แต่ด้วยกาแฟตรงหน้าว่างเปล่า รสหวานเลี่ยนยงหลงเหลืออยู่ในปาก”

(คาวางุจิ โทชิคาชิ 2563: 68)

แต่เมื่อฟูมิโกะกลับมาจากการย้อนไปในอดีต ความรู้สึกของเธอมิต่อร้านกาแฟก็เปลี่ยนแปลงไป และเธอกลับรู้สึกว่าการกลิ่นของกาแฟช่างหอมหวาน ดังข้อความต่อไปนี้

“กลิ่นหอมของกาแฟลอยออกมาจากห้องครัว พอฟูมิโกะหันไป
มองก็เห็นกะชุปราภฏตัวพร้อมถาดที่มีกาแฟถ้วยใหม่วางอยู่”

(คาวางุจิ โทชิคาซึ 2563: 68)

เรื่อง*สามภรรยา* ให้ความรู้สึกกับผู้อ่านว่า แม้ทุกอย่างจะเหมือนเดิม สามิของเธอก็ยังคงจำเธอไม่ได้ แต่ความรู้สึกของโคตาเกะก็ได้เปลี่ยนแปลงไป “คำขอบคุณ” ของสามิยังคงค้างก้อยู่ในหู ผู้เขียนบรรยายถึงเสียงกดเครื่องคิดเงินที่ฟังดูแล้วน่ารำคาญ แต่โคตาเกะกลับไม่รู้สึกละเช่นนั้น ดังข้อความต่อไปนี้

“เสียงกะชุกคิดเงินดังแกร๊ก ๆ สะท้อนก้องภายในร้านที่
อากาศเย็นสบาย พัดลมติดเพดานยังคงหมุนอย่างไร้สัมเสียดเหมือนดัง
เคย”

(คาวางุจิ โทชิคาซึ 2563: 134)

เรื่อง*พี่น้อง* หลังจากชิราอิกลับมาจากการย้อนไปในอดีต เธอให้ความรู้สึกเหมือนเป็นคนใหม่ที่พร้อมเผชิญหน้ากับปัญหาของที่บ้าน และมุ่งมั่นที่จำตามสัญญาที่ให้ไว้กับน้องสาว ผิดจากชิราอิคนเดิมที่เป็นคนเรื่อย ๆ อยากทำก็ทำ ไม่อยากทำก็ไม่ทำ ดังข้อความต่อไปนี้

“ชิราอิหยิบค่ากาแฟสามร้อยแปดสิบเยนจากกระเป๋าตังค์ส่งให้
นางาระกำไว้ จากนั้นก็เดินออกนอกร้านด้วยท่วงท่าองอาจและฝีเท้า
กระฉับกระฉ่าง”

(คาวางุจิ โทชิคาซึ 2563: 204)

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างฉากและโครงเรื่องในวรรณกรรมเรื่องเพียงช่วงเวลากาแฟยังอุ่น พบว่า ลำดับเหตุการณ์ต่าง ๆ ในเรื่อง ได้แก่ การเปิดเรื่อง ปัญหาเริ่มปรากฏ การพัฒนาเรื่อง การที่ปัญหาได้รับการแก้ไข การคลี่คลายปัญหา และจุดจบของปัญหา ผู้เขียนได้ใช้การบรรยายฉากและบรรยายกาในร้านกาแฟแห่งนี้ ซึ่งมีผลต่อการดำเนินในเหตุการณ์ต่าง ๆ โดยฉากและบรรยายกาจะเปลี่ยนแปลงไปตามเหตุการณ์นั้น ๆ อารมณ์ความรู้สึก ตลอดจนพฤติกรรมของตัวละคร

สรุปผลการศึกษา

บทความวิจัยเรื่อง “ความสำคัญของฉาก ‘ร้านกาแฟ’ กับการประกอบสร้างเรื่อง ‘เพียงชั่วเวลากาแฟยังอุ่น’” ได้มุ่งศึกษาเรื่องฉากและบรรยากาศของวรรณกรรมญี่ปุ่น เรื่อง **เพียงชั่วเวลากาแฟยังอุ่น** ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 เรื่อง ได้แก่ **คนรัก สามภรรยา พี่น้อง และแม่ลูก**

เรื่องราวทั้ง 4 เรื่อง มีฉากเชื่อมโยงกันอยู่ที่ร้านกาแฟ ทั้งนี้ ผู้เขียนได้บรรยายฉากร้านกาแฟดังกล่าวไว้ 3 ลักษณะ คือ ฉากสถานที่ ประกอบด้วย โครงสร้างและการตกแต่งฉาก และตัวละครประกอบฉาก ฉากเกี่ยวกับเวลา ประกอบด้วย การบรรยายนาฬิกา และการกำหนดฤดูกาล และบรรยากาศของฉาก ซึ่งทำให้ผู้อ่านเกิดจินตนาการในความลึกซึ้งของร้านกาแฟแห่งนี้ ซึ่งสามารถย้อนเวลากลับไปในอดีตได้

นอกจากนี้ ฉากและบรรยากาศยังมีความสัมพันธ์กับตัวละครและโครงเรื่องอีกด้วย กล่าวคือ การบรรยายฉากและบรรยากาศ ช่วยส่งเสริมให้ผู้อ่านเข้าใจถึงอารมณ์และความรู้สึกของตัวละคร ผ่านการบรรยายเฟอร์นิเจอร์ การเดินแสงสี และบรรยากาศภายในร้านกาแฟ รวมทั้งมีความสอดคล้องกับโครงเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นฉากเปิดของแต่ละเรื่อง ซึ่งมีการบรรยายฉากและบรรยากาศของร้านกาแฟเป็นฉากเปิดเรื่อง ช่วงปมปัญหาเริ่มปรากฏ ผู้เขียนเน้นบรรยายถึงบรรยากาศโดยรอบของตัวละคร ซึ่งช่วยทำให้อารมณ์ของตัวละครมีความเด่นชัดมากขึ้น การพัฒนาเรื่องของวรรณกรรมเรื่องนี้ เป็นจุดที่สำคัญต่อโครงเรื่องอย่างมาก เพราะเป็นตอนที่ตัวละครย้อนไปในอดีตหรืออนาคต ผู้เขียนใช้การบรรยายฉากที่ยังคงสภาพเหมือนเดิมไว้ แต่สิ่งที่เปลี่ยนแปลงไปคือพฤติกรรมของตัวละครและเวลาเท่านั้น โดยสื่อเป็นนัยว่า แม้ความเป็นจริงจะไม่เปลี่ยนแปลง แต่ความรู้สึก ความคิด หรือพฤติกรรมของเราต่างหากที่เปลี่ยนแปลงไปแล้ว ส่วนช่วงที่ปัญหาได้รับการแก้ไข และนำไปสู่การคลี่คลายของปัญหานั้น เป็นตอนที่ตัวละครแต่ละเรื่องปรับความเข้าใจซึ่งกันและกันได้แล้ว ผู้เขียนไม่ได้มีการบรรยายถึงฉากร้านกาแฟมากนัก แต่จะมีการบรรยายในช่วงที่ตัวละครกลับมาจากการย้อนไปในอดีตหรืออนาคตแทน ซึ่งก็คือการปิดเรื่องหรือช่วงจุดจบของปัญหา ผู้เขียนได้ใช้การบรรยายฉากและบรรยากาศที่ทำให้ผู้อ่านเห็นถึงการเปลี่ยนแปลงของตัวละคร ดังนั้น จะเห็นได้ว่า การประกอบสร้างฉากในวรรณกรรมเรื่อง **เพียงชั่วเวลากาแฟยังอุ่น** มีความหลากหลาย และไม่ได้มีบทบาทเป็นเพียงสถานที่เท่านั้น แต่เป็นส่วนหนึ่งของโครงเรื่อง มีผลต่อการอ่าน รวมทั้งมีอิทธิพลต่ออารมณ์ ความรู้สึก และพฤติกรรมของตัวละครอีกด้วย

บรรณานุกรมและแหล่งอ้างอิง

หนังสือและเอกสารตีพิมพ์

กุหลาบ มัลลิกะมาส. 2522. *วรรณคดีวิจารณ์*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ขวัญจิตร นุชชำนาญ และคนอื่น ๆ, “ความเชื่อเหนือธรรมชาติและการสร้างภาวะเหนือธรรมชาติในนวนิยายของกึ่งจักร,” *วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม* 7, 2 (พฤษภาคม – สิงหาคม 2556): 55-63.

ประทีป เหมือนนิล. 2523. *วรรณกรรมไทยปัจจุบัน*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : เจริญวิทย์การพิมพ์

วัลยา วิวัฒน์สร. 2541. *การอ่านนวนิยาย*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วัลยา วิวัฒน์สร. 2541. *มิตีสถานที่ในนวนิยายของฟร็องซัวส์ โมริแยค*. กรุงเทพฯ : โครงการตำราคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สายทิพย์ นุกุลกิจ. 2543. *วรรณกรรมไทยปัจจุบัน*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : บริษัท เอส. อาร์. พรินติ้งแมสโปรดักส์ จำกัด.

สุประวีณ์ แสงอรุณเฉลิมสุข. *การวิเคราะห์การสร้างภาวะเหนือธรรมชาติในนวนิยายชุดผ้าของพงศกร*. รายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับชาติ ครั้งที่ 4. เมื่อวันที่ 22 ธันวาคม 2560 ที่สถาบันวิจัย มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร.

สุชาลินี พ่วงพลับ, “กลวิธีการประพันธ์นวนิยายเรื่อง ผีเสื้อและดอกไม้ ของ ‘นิพพาน’,” *วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยฟาร์อีสเทอร์น* 6, 1 (มิถุนายน 2555): 32-43.

อิงอร สุพันธ์วิช. 2558. *วรรณกรรมวิจารณ์*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อิรวดี ไตลังคะ. 2546. *ศาสตร์และศิลป์แห่งการเล่าเรื่อง*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

วิทยานิพนธ์

รัชนิกร รัชตรศระกุล. (2549). “ฉากในจินตนิยายของแก้วแก้ว.” *วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*.

วิภาพ คัญทัพ. (2546). “การศึกษาวิเคราะห์จากต้นตื้นต้นสำคัญในนวนิยายสยองขวัญของจินตวีร์ วิวัธน์.”
 วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย คณะศิลปศาสตร์
 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

แหล่งอ้างอิงออนไลน์

Beautiful Italy. (2564). **Luciano Pavarotti – ผู้ยิ่งใหญ่ชาวอิตาลี**. เข้าถึงเมื่อ 18 มีนาคม 2564. เข้าถึงได้จาก
<https://th.lakemerrittplaza.com/1073-luciano-pavarotti-the-great-italian-tenor.html>

Stephen Perdana. (2563). ความหมายของดอกไม้ซากุระในวัฒนธรรมญี่ปุ่นและชาวญี่ปุ่น. เข้าถึงเมื่อ 18
 มีนาคม 2564. เข้าถึงได้จาก <https://blog.airpaz.com/th/ความหมายของดอกไม้ซากุระ/>

The8th Ronin. (2554). **ฤดูร้อนญี่ปุ่น: Japan Summer**. เข้าถึงเมื่อ 18 มีนาคม 2564. เข้าถึงได้จาก
<https://travel.marumura.com/japan-summer/>

